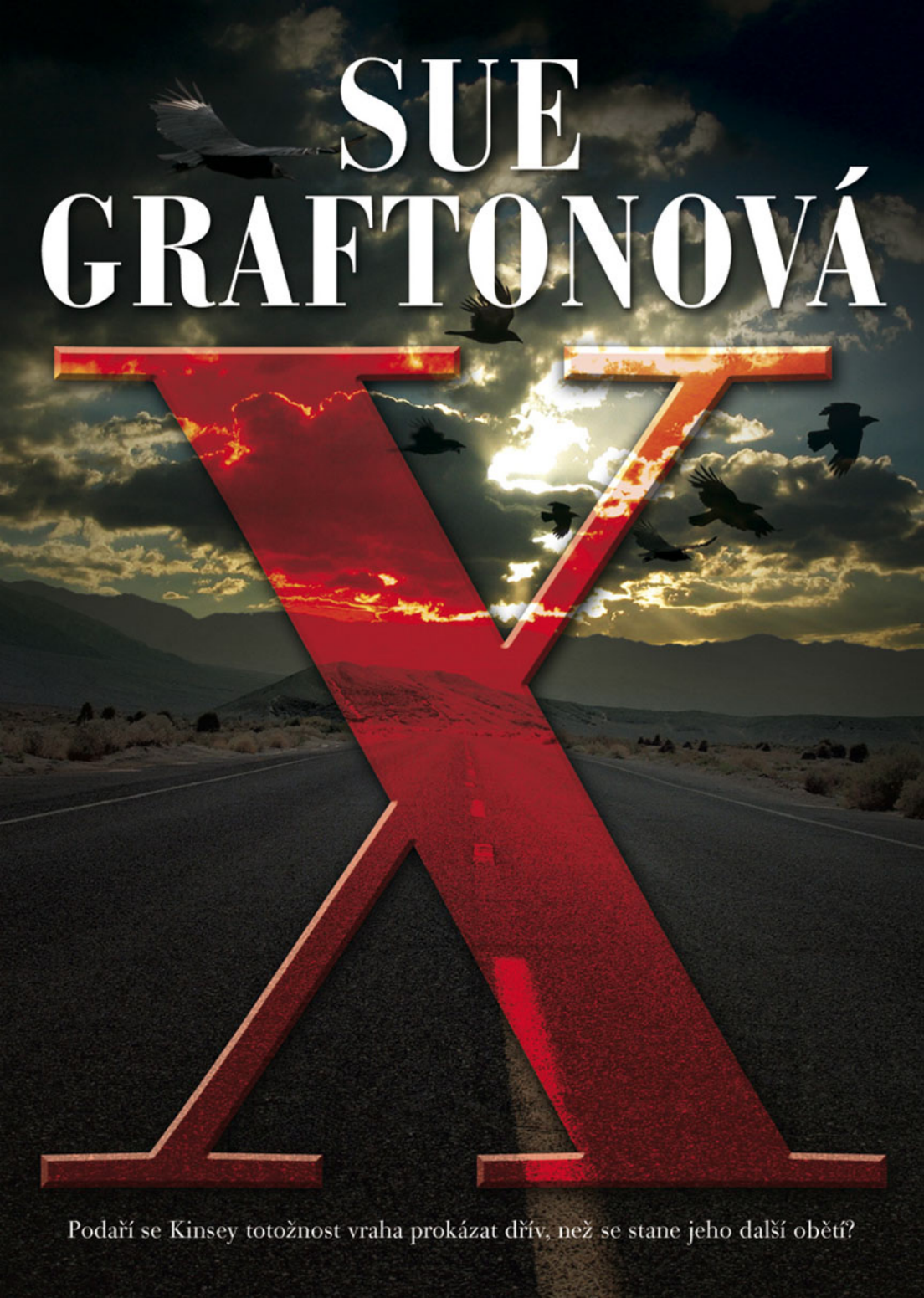

SUE GRAFTONOVÁ

Podaří se Kinsey totožnost vraha prokázat dřív, než se stane jeho další obětí?

X

SUE GRAFTONOVÁ

X

Přeložila Jaroslava Kočová

Vydalo nakladatelství BB/art s.r.o. v roce 2016

Bořivojova 75, Praha 3

Copyright © 2015 by Sue Grafton

All rights reserved.

Z anglického originálu *X*

(First published by G. P. Putnam's Sons, New York, 2015)

přeložila © 2016 Jaroslava Kočová

Redakce textu: Melita Denková

Jazyková korektura: Jan Řehoř

Grafická úprava obálky © 2016 Bohumil Fencel

Elektronické formáty © 2016 Dagmar Wankowska

První elektronické vydání v českém jazyce

ISBN 978-80-7507-484-3 (pdf)

Tato kniha je věnována mým dětem:

Leslie, Jay, Jamie & Robertovi.

Starostlivým, pracovitým, zodpovědným; mé chloubě a radosti.

Napřád.

Poděkování

Autorka by ráda poděkovala za neocenitelnou pomoc následujícím lidem: Steven Humphrey; soudce Brian Hill, Nejvyšší okresní soud pro Santa Barbaru; Melissa Carranza, asistentka ředitele pobočky Executive Limousine; Linda Esparza-Dozerová, zvláštní agentka FBI Santa Barbara; Ingerd Sotelová, zvláštní agentka FBI Ventura; Will Blankley, vedoucí Probačního úřadu Spojených států; Dave Mazzetta z účetní firmy Ridgeway and Warner, CPA; Sarah Jayne Macková, církev Naší blahoslavené Panny Marie na hoře Karmel; Louise Chadwicková, správce pobočky Montecito Water District; John Pope; Joel Ladin; Jamie a Robert Clarkovi; Susan a Gary Gulbransenovi; Sean Morelos; Sally Gilothová; a doktor Robert Failing, soudní patolog (na penzi).

Na začátku...

Teddy Xanakisová musela ten obraz ukrást. Měla snad jinou možnost? Byla přesvědčená, že jde o Turnera – ověřit se to ale dalo jedině za mořem v londýnské Tate Gallery, kde působili odborníci schopní poznat jeho pravost, jmenovitě Evelyn Jollová a Martin Butlin. Bohužel obraz momentálně spočíval zapomenutý a nepoznaný ve sklepě domu v Montebello, a tenhle dům už teď patřil jenom Arimu. Teddy si nadávala, že obraz přehlédla, jenže kdo by čekal, že se v tak obyčejném domě povaluje malba nevyčíslitelné hodnoty?

S Arim dům koupili, když se přestěhovali z Chicaga do kalifornské Santa Teresy. Patřil rodině Carpenterů, v níž se dědil z generace na generaci až do chvíle, než v roce 1981 zemřel poslední nositel rodového jména, aniž po sobě zanechal závěť. Právník, co vyřizoval pozůstalost, dům zamkl a oznámil, že je na prodej. Teddy s Arim ho získali se vším vybavením a nábytkem, včetně zásob toaletního papíru v komoře a tří sad stříbrných příborů. Do kupní ceny se započítaly i některé starožitnosti, třeba perské koberce, ovšem pár obrazů se jaksí přehlédlo. Právník zaplatil daně, to jest odvedl tučné sumy na účet finančního úřadu a státu Kalifornie, jak velí zákon.

Řadou starožitností Teddy s Arim zařídili pokoje v přízemí a prvním patře. Co zbylo, přesunuli do sklepních prostor. Obrazy byly vyrovnané v kovovém regálu, opřené jeden o druhý. Teddy na ně narazila krátce po nastěhování. Za léta si vypěstovala cit pro umění, ale tyhle malby byly nudné a nezajímavé. Samé klasické náměty: nymfy, mytologická stvoření, římské ruiny, mořské scenérie, rolnické ženy se silnými lýtky nesoucí úrodu z pole, zátiší s mrtvou kachnou a hnijícím ovocem, květinová aranž v nevábném barevném ladění.

Teprve když se Teddy s Arim rozvedla a podepsala vyrovnání, zjistila,

že jeden z obrazů, co tak lehkomyšlně odvrhla, by mohl být originál od Josepha Mallorda Williama Turnera, jehož díla se v aukčních síních prodávala za miliony.

Plánovanou loupež si ospravedlňovala následujícími důvody:

1. Ari umění vůbec nehověl. Zato ona za léta shromáždila sbírku obrazů od malířů typu *petits maitres*, tedy „malí mistři“ – méně významných impresionistů, jako byli Bartoli, Canet, Jacques Lambert a Pierre Louis Cazaubon, jejichž díla se dala pořídit za přijatelnou cenu, poněvadž se nikdy neproslavili tak jako Cézanne, Renoir, Monet, van Gogh a jim podobní. Podle vyrovnání měla sbírka připadnout jí, tak proč k ní nepřidat ještě jeden malý obrázek?
2. Kdyby Ari přišel na to, jakou má obraz cenu, byla by z toho akorát další hádka o to, kdo na něj má nárok. A pokud by se nedohodli, což se jevílo jako nevyhnutelné, soudce by je přinutil obraz prodat a rozdělit si peníze rovným dílem. Jenže jí v tomhle případě o peníze nešlo. Turner představoval poklad, jaký už v životě neuvídí, a tak byla rozhodnutá získat jej stůj co stůj.
3. Ari už ji podvedl, a to doslova, když se spustil se Stellou Morgaovou, kterou Teddy svého času považovala za nejlepší kamarádku.

Stellin manžel Douglas byl architekt a navrhoval přestavbu bytu, který měli Teddy s Arim v centru Santa Teresy. Zatímco v bytě dohlížel na stavební práce, dostal srdeční záchvat a umřel. Uplynulo několik měsíců. Po dokončení rekonstrukce se Ari a Teddy se Stellou dál vídali. Ta si na vdovský život celkem rychle zvykla, zvláště s těmi penězi, co jí po manželově smrti připadly.

Pak došlo ke katastrofě. V září odjela Teddy na víkend do Los Angeles, do Gettyho muzea umění na seminář o malířích plenéru. Sotva se v pondělí vrátila domů, zavolala jí jedna známá a vyzvonila jí, co se stalo. Teddy neměla moc na vybranou: bojovat, nebo utéct – dělat mrtvého brouka, nebo manžela přitlačit ke zdi. Do týdne předložila Arimu žádost o rozvod.

Připadl mu dům, na jehož údržbu stejně neměla. Zůstal jí byt v Londýně. Ari navíc dostal slušný podíl ve špercích, včetně náhrdelníku, co jí

dal k desátému výročí. Otevřeně Arimu řekla, že ji tím ranil. Akcie a dluhopisy si rozdělili rovným dílem. To spravedlivé dělení ji neskutečně vytáčelo, protože co bylo spravedlivého na nevěře manžela, který zahnul s její nejlepší kámoškou?! Krutou hrou osudu ještě k tomu Teddy při dalším dělení majetku získala byt, kde naposledy vydechl zmiňovaný architekt.

Další nemovitost nepotřebovala. Realitní agent byt ocenil na něco přes milion a sliboval rychlý prodej, jenže osmnáct měsíců se neozval jediný zájemce. Teddy usoudila, že bude lepší nabízet byt zařízený. Najala si renomovanou dekorátérku ze Santa Teresy, jistou Annabelle Wrightovou, a pověřila ji, ať z Ariho sklepa vybere, co jí padne do oka, a použije to. Ari souhlasil, protože měl už po krk věčných hádek a chtěl mít od Teddy pokoj.

Jakmile dekorátérka byt přijatelně vybavila, najala si Teddy fotografa a výsledkem byla barevná brožurka, kterou rozeslala realitním makléřům v Beverly Hills. Po bytě skočil jeden známý herec – platil hotově, nesmlouval a do deseti dnů podepsal smlouvu. Zbývalo už jen nechat si proplatit šek.

Mezitím Teddy zjistila další věc, a ta byla posledním důvodem na jejím seznamu:

4. Ari a Stella se vzali.

Teddy tou dobou bydlela v Bel Air, v pokoji pro hosty u kamarádky. Té se zhrzené přítelkyně tak zželelo, že jí nabídla bydlení na dobu neurčitou. Během deseti dnů, co se vyřizovaly papíry nezbytné k podpisu smlouvy, si v nabídkové brožurce kdosi všiml obrazu přímořské krajiny visícího nad krbem. Ten kdosi byl obchodník s obrazy a majitel galerie na Melrose, co měl na tyhle věci čuch. Zavadil o fotografii pohledem, načež do brožurky zabořil nos. V nanosekundě sahal po telefonu a vytáčet číslo na Teddy, která byla jeho zákaznicí.

„Holka zlatá, vypadá to na Turnera. Je možné, aby byl pravý?“

„Tak o tom pochybuju. Léta ležel ve sklepe.“

„Hm, na tvém místě bych poslal barevné fotky do Tateovy galerie, jestli by nedokázali zjistit původ. Ale ještě lepší by bylo vzít přímo ten obraz a jet jim ho ukázat. Tím nic nezkazíš.“

Vedena jeho radou se Teddy rozhodla obraz nechat prohlédnout experty. Vrátila se do Santa Teresy, podepsala poslední papíry k prodeji a od makléře jela přímo do bytu. Bylo jí řečeno, že se budoucí majitel nastěhuje příští víkend, jakmile se byt vyklidí. Proto ji velmi překvapilo, když tam našla jen holé zdi – žádný nábytek, žádné obrazy, žádné perské koberce, nic. Zavolala Arimu. Působil podezřele rozverně. Prohlásil, že předpokládal, že si to přihasí a pokusí se zabavit, co se jí bude líbit, a tak věci z bytu preventivně odvezl. Prý jestli má nějaké námitky, ať předá věc právníkům.

Jelikož se k obrazu neměla jak dostat, obrátila se na fotografa, zda by jí neukázal náhledy. Na pár snímcích byl obraz docela dobře zachycený. Jak se na něj dívala zblízka, musela uznat, že je nádherný. Šlo o přímořskou krajinku s pláží a oblohou s pár mraky. Na pozadí se tyčily útesy; nejspíš bílé útesy v Margate, Turnerovy zamilované. V popředí podle všeho uvízla loď. Později se dozvěděla, že je to nevelká trojstěžňová plachetnice s protáhlou přídí i zádí, latinskými plachtami i vesly, známá jako šebeka. Jemné barevné tónování a přechody z hnědé do šedé s občasným náznakem barvy působily opravdu kouzelně. Požádala fotografa, ať jí čtyři snímky vyvolá.

Pochopila, že je nejvyšší čas začít jednat. Vrátila se zpátky do města a začala se důkladně vzdělávat. Prostudovala seznam děl J. M. W. Turnera a všechny životopisné podklady, co se jí dostaly do ruky. Turner zemřel v roce 1851. Většinu děl, která po sobě zanechal, odkázal Národní galerii v Londýně. Tři sta osmnáct maleb se rozdělilo mezi Tateovu a Národní galerii, pětatřicet olejových črt putovalo do Britského muzea. Něco přes dvě stovky zbývajících maleb skončilo v soukromých sbírkách ve Velké Británii a Americe.

Devět obrazů se pohřešovalo. O objevení jednoho z nich, blíže neurčené velikosti a místa výskytu, napsal v listopadu roku 1833 *Magazine of Fine Arts*. Článek se zmiňoval o „půvabném obrázku“, jenž se ještě téhož roku zaskvěl na výstavě Společnosti britských umělců. Majitelem obrazu byl jistý J. Carpenter, o němž nebylo známo nic vyjma toho, že na výstavu zapůjčil ještě jednoho Hogartha a Morlanda. Teddy vhrkly do očí slzy a musela se hlučně vysmrkat.

Rozjela se do Okresního archivu architektury Santa Teresy a odtamtud

do redakce *Santa Teresa Dispatche* ve snaze zjistit něco o rodině, v jejímž majetku byl obraz po tolik dlouhých let. Jeremy Carpenter IV. emigroval z Anglie do Ameriky v roce 1899 s celou početnou rodinou a lodí plnou domácího vybavení. Pět let stavěl dům v Montebellu, dokončil jej v roce 1904.

Teddy se do domu vypravila celkem třikrát v naději, že se jí podaří nenápadně vklouznout dovnitř a nepozorovaně odtamtud obraz odnést. Bohužel personál obdržel od Ariho pokyny, že jí mají slušně vyprovodit ke dveřím, což pokaždé udělali. Jednou věcí si byla jistá – Ari se za žádnou cenu nesmí dozvědět, že má ona zájem o tu přímořskou krajinku, natož cokoli o možném původu obrazu.

Myslela si, že má dost času, aby vymyslela použitelný plán. Bohužel se ukázalo, že se novomanželé Ari a Stella rozhodli dům pronajmout jakémusi páru z New Yorku; sami se totiž chystali na opožděné líbánky, po nichž se chtěli na čas zabydlet v moderním domě patřícím Stelle. Ari podle všeho při té příležitosti mínil vyklidit sklep, a jeho obsah věnovat místní dobročinné organizaci, ať jej prodá na každoroční dražbě. Ta se měla konat za měsíc.

Teddy proto musela jednat, a to co nejdřív. Nebyl to pro ni tak docela nový úkol. Jeden obraz už ukradla, ale tehdy nešlo o nic tak významného.

1

Santa Teresa, Kalifornie, pondělí 6. března 1989. Takřka celý stát – a naše město zejména – postihla sucha, co se zákeřně přiloudala v roce 1986 a měla se vléct až do března 1991, kdy se dostaví „zázračné deště“. Ne že bychom si v dané chvíli troufali doufat v úlevu. Z našeho pohledu nebralo trýznivé počasí konce. Hladina vodních nádrží klesala a kolem se tvořily ohavné lemy z popraskaného bahna, připomínající aligátory kůži.

Můj pracovní život vypadal pořád stejně – dělal mi starosti, ostatně jako každému, kdo je sám sobě chleboďárcem. Jo jo, podnikání má svůj rub i líc. Světlou stránku představuje samozřejmě svoboda. Do práce chodíte, kdy se vám zachce, domů se vracíte také dle libosti a na sobě můžete nosit třeba hadr na podlahu. Dokud máte z čeho platit složenky, můžete si přijímat či odmítat zakázky podle nálady. Je to jen na vás. Stinnou stránkou je nejistota a reálná hrozba hladových časů, což ne každý ustojí.

Mé jméno je Kinsey Millhoneová. Jsem soukromá vyšetřovatelka a provozovatelka Detektivní kanceláře Millhoneová. V osmatřiceti jsem dvakrát rozvedená a bezdětná, kterýžto stav si hodlám zachovat důsledným užíváním antikoncepčních pilulek. I přes lehký nedostatek klientů jsem toho března měla těžký dostatek peněz na účtě, a tak jsem si mohla dovolit moc se nehonit. Asi před šesti měsíci mi do klína spadla nečekaná sumička. Podstatnou část jsem investovala do vzájemných fondů a zbytek odlifrovala na depozitní účet, na nějž jsem nemínila sahat. Když se přátelé doslechli o mém náhlém zbohatnutí, jednali se mnou jak s nesvéprávnou. „Kašli na práci. Co takhle chvilku cestovat a užívat si života?“

Podobné řeči jsem pouštěla jedním uchem dovnitř, druhým ven. V mém věku je nemyslitelné dát si voraz, vždyť už jen z dočasné nečinnosti šlím. Pravda, peníze by mi stačily na pokrytí několikaměsíčních

životních nákladů, a ještě by mi zbylo na hogo-fogo dovču v zahraničí, ovšem nebýt několika menších zádrhelů:

1. Jsem děsný škrť.
2. A nemám pas, protože jsem ho nikdy nepotřebovala. Před léty jsem se sice vypravila do Mexika, jenže tehdy stačilo k překročení hranic jen prokázat, že jste občan USA.

Pominu-li tohle, každý, kdo mě jen trochu zná, vám jistě dosvědčí, že nejsem zahálčivý typ. U práce v mém případě nejde ani tak o to, co přesně dělám nebo kolik za to dostanu; hlavní je ten pocit uspokojení na konci. Když to shrnu, sestává moje činnost z hledání svědků a pohřešovaných osob, z prohledávání soudních archivů a matrik, z nekonečného sledování vykuků podezřelých z pojišťovacích podvodů a tu a tam i z pátrání po zatoulaných manželech či manželkách. Jsem fakt od přírody dobrá čmuchalka, což se někdy neobejde bez drobného vloupání. Víím, že se to nemá, a upřímně se stydím přiznat, že mě to baví – tedy když mě nechytnou.

Tak takhle to se mnou vypadá, kdybyste to jó chtěli vědět. Mám spadeno na všechny druhy zločinců – na vrahy, na zloděje, na podvodníky – a jejich pronásledování mě jednak zajímá, jednak těší. Kriváků je všude spousta a mým posláním je co nejvíc jich vyhubit. Víím, že to zrovna nevypovídá o mém osobním životě, ale takovou už mám povahu.

Posedlost zákonem a pořádkem se ve mně probudila v první třídě, kdy jsem vešla do šatny a načapala spolužačku, jak se krmí čokoládovou tyčinkou z mého pytlíku na svačinu. V tu chvíli se objevila i paní učitelka, takže ji přistihla při činu. Čekala jsem, že s ní udělá krátký proces, jenže ta proradná káča se rozbřečela a kňourala, že prý tu tyčinku jsem ukradla já *jí*. Vůbec ji za to nepotrestali! Zato já dostala vynadáno, že jsem vstala a odešla bez dovolení ze třídy. Učitelka mě vůbec neposlouchala. Ta událost mě poučila o spravedlnosti, a povědomí o ní mám v zásadě stejné dodnes: poctiví ostrouhají, zatímco lumpové utečou. Celý život se snažím dělat něco pro to, aby to bylo naopak.

Toho pondělního rána jsem vyplňovala složenky a připadala si vážně

svědomitě; proč taky ne? Byl jich štos, ale úbytek peněz z účtu mě nijak zvlášť netrápil. Zakládala jsem je do desek, že s nimi pak skočím na poštu, a spokojeně jsem si u toho pohvizdovala, natěšená na oběd. Do toho zazvonil telefon. Zvedla jsem sluchátko a vmáčkla si ho mezi bradu a rameno. „Detektivní kancelář Millhoneová.“

„Ahoj, Kinsey. Tady Ruthie. Nevolám nevhod?“

„Ne, v pohodě. Co se děje?“

„Budu stručná. Když už jsem si říkala, že jsem z nejhoršího venku, na jednu rána! Dneska mi přišla obsílka z finančáku. Chtěj vidět Peteovo účetnictví. Mám se jim ozvat, abysme si domluvili schůzku.“

„To jim nemůžeš říct, že je mrtvej?“

„To bych asi mohla, jenže právě to je nejspíš důvodem tý účetní kontroly.“

Ruthie Wolinská ovdověla zhruba před sedmi měsíci, když si v srpnu 1988 našla jejího manžela kulka při prapodivně zvrhlém loupežném přepadení. Petea Wolinského jsem poznala deset let předtím. I on dělal soukromého detektiva a pracoval pro detektivní kancelář Byrd-Shine Investigations. U Bena Byrda a Morleyho Shinea jsem vypomáhala, abych si odpracovala počet hodin potřebný pro vydání vlastní licence. Pete patřil ke stejné generaci jako oni. Oba mí šéfové se dušovali, že svého času býval špičkový detektiv, jenže v době, kdy se naše cesty protnuly, to s ním šlo od desítky k pěti. Neměl naprosto žádnou kázeň. Žasla jsem, že vůbec sežene práci. Celkově mi neseděl, ale bylo mi teprv sedmadvacet, zaučovala jsem se a zkrátka mi nepříslušelo říkat takové věci nahlas. Nikdo se mě na názor neptal a nikdo by mě stejně nejspíš neposlouchal.

Nahlédla jsem do světa ostrílených detektivů staré školy a ještě dnes dělám tuhle práci tak, jak mě to oni naučili. Bohužel se Ben s Morleym nakonec dost ošklivě nepohodli a jejich dvojka se rozpadla. Šli každý svou cestou a založili si vlastní detektivní kanceláře. Já se už předtím postavila na vlastní nohy, takže vlastně podrobnosti jejich hořkého rozchodu neznám. Ať už bylo důvodem cokoli, mě se to netýkalo a ani jsem se po tom nepídila. Dneska jsou už oba po smrti a tuhle minulost se všemi dávnými spory si vzali s sebou do hrobu. Ruthie jsem během těch let sem tam potkala, ale kamarádky se z nás staly až po tom, co Petea zabili.

Zatímco jsem se takhle přehrabovala pamětí, líčila mi Ruthie svoje trable: „Nechci tě s tím otravovat, ale ráda bych ti přečetla, co tady píšou. Chtěj doklady o příjmech a výdajích, účetní knihy a výsledný zprávy k případům, včetně rozpisů výdajů a daňových záznamů z let 1986 a 1987. Navíc mám předložit veškerý obchodní záznamy a příjmový a výdajový doklady z let 1975 až 1978.“

„Děláš si srandu? To je patnáct let nazpátek. Myslela jsem, že to po sedmi letech může člověk skartovat.“

„Hm, tak nejspíš ne, aspoň podle toho, co tu stojí. Naše účetní šla loni do důchodu a já se tím teď probírám a snažím se marně dopátrat toho chlápka, co si to odvez. Doufala jsem, že když jste s Dietzem prohlíželi Peteovy krabice s papíry, třeba jste narazili na starý daňový přiznání.“

Robert Dietz byl soukromý detektiv z Nevady, jehož pomoc jsem vyhledala právě tehdy, když Petea zabili. Důvody, proč jsem Dietze přizvala, byly pochopitelně složitější, ale na to jsem si zakázala myslet. „Podle mě nenarazili. Ruku do ohně bych za to nedala, ale soustředili jsme se hlavně na bankovní účty, takže všechno se znakem dolaru jsme nastrkali do těch igelitek, co jsme ti pak předali.“

„To je směla,“ povzdychla si. „Ty tašky jsem dvakrát prohledala a nic jsem nenašla.“

„Mám se ti na to znovu kouknout? Vždycky je možný, že jsme nějakou krabici přehlídli.“

„To je právě to. Já už je nemám. Všechny ty lepenkové krabice jsou pryč.“

„Kam se poděly?“

„Do smetí. Ve schránce jsem našla leták od takový ty vyklízecí firmy. Zřejmě ho dali do schránky v celý čtvrti. Nabízeli vyklidit a odvézt všechn odpad za padesát dolarů. Skvělá cena. Už léta jsem si přála parkovat auto pod střechou, ale v garáži na něj jaksi nezbývalo místo. Jenže teď na mě vyrukovali s tou kontrolou účetnictví, a co mám jako dělat? Je mi z toho zle.“

„Taky mě nic moc nenapadá. Kdybysme tehdy našli daňový přiznání, určitě bysme ho dali stranou. Jednu krabici jsem si schovala – důvěrný složky z dob Byrda a Shiney. Vůbec netuším, jak skončily u Petea Ale mohla bych je znovu prohlídnout.“

„Počkej. Když to teď říkáš, vybavuju si, že finančák v tom svém dopise požaduje právě papíry od Byrda a Shinea. Moment.“

Slyšela jsem, jak něčím listuje, a pak řekla: „Teď to nemůžu najít, ale někde to tu mám. Dietze neobtěžuj, ale mohla by ses tedy podívat do té krabice, co máš u sebe? Budu vděčná i za málo; jeden dva starý výpisy z banky to určitě spravěj. Když jim dám *aspoň něco*, bude to vypadat jako projev dobrý vůle, což je stejně to jediný, co mám.“

„Mrknu do té bedny co nejdřív.“

„Žádný spěch. O víkendu jedu do Lompoku, chci s kamarádkou oslavit narozeniny –“

„Nevěděla jsem, že máš narozeniny. Všechno nejlepsi!“

„Díky. Nebude to žádná velkolepá oslava... jenom si někam zajdem... neviděla jsem ji od chvíle, co Pete umřel. A taky jsem si říkala, že by bylo fajn na chvilku vypadnout.“

„Jednoznačně. Kdy se vracíš?“

„V neděli odpoledne, takže máš dost prostoru k manévrování. Navíc i kdybych zavolala na finančák už dneska, pozvali by si mě stejně až na kdoví kdy. Tutově maj kilometrový poradník,“ dodala. „Jo, a když budeš v tom, myslí na jednu věc: Pete měl zlovyk zakládat naprosto nesouvisající papíry do úplně nahodilejších desek. Někdy takhle schovával i peníze, tak bacha, abys nevyhodila paklík stodolarovek.“

„Jo, vzpomínám, jak schoval pakl papírovek do pytlíku se zrním pro ptáky.“

„To bylo něco, vid'? Tvrdil, že je to důmyslný systém na oblafnutí padouchů. Pamatoval si, kde všude má ty věci rozstrkaný, ale nikomu to neprozradil. No nic, nechci tě dál zdržovat. Je mi jasný, že je to pro tebe práce navíc.“

„Ani ne. Nezabere to víc jak patnáct dvacet minut.“

„Jsem ti fakt vděčná.“

„Ale i tak si zatím zkus promluvit s nějakým expertem.“

„To víš! Hlavně že si ho můžu dovolit.“

„Lepší než průser s finančákem.“

„To je fakt. Soused je právník. Zeptám se ho, co mám dělat.“

Než jsme zavěsily, ještě chvilku jsme si povídaly, jak jde život. Vzápětí

už jsem zas přemýšlela o Peteu Wolinském, což jsem poslední dobou dělala častěji, než by se mi líbilo. Když umřel, vyšla najevo míra jeho nezodpovědnosti – nechal Ruthie na krku jenom dluhy. Záznamy o případech a účetní doklady skončily v bezpočtu zaprášených polorozpadlých krabic, naskládaných v deseti řadách téměř až ke stropu ve dvoumístné garáži Wolinských. Takřka ji zaplnily. Krom úředních lejster v nich byly ještě nezaplacené složenky a faktury, písemné výhrůžky soudem, a životní pojistka veškerá žádná. Pete sice podepsal smlouvu na pojistku, která by Ruthie vynesla slušnou sumu, jenže nehradil roční splátky. Ona ho přesto zbožňovala, což nechápu. Ale kdo jsem, abych ji soudila?

Pravda, Petea jste asi mohli označit za dobrou duši, ovšem s odkazem na dosti obsáhlou poznámku pod čarou. Dokonalým příkladem jeho dobroty budiž úmysl vzít Ruthie na romantickou plavbu po Dunaji; plánoval ji jako překvapení k jejich čtyřicátému výročí, které měli oslavit příští rok. Pete to nicméně nevydržel a prozradil jí to předem. Skutečné překvapení ale přišlo po jeho smrti, když se Ruth dozvěděla, že chtěl plavbu zaplatit penězi získanými z vydírání. Vyžádala si zpátky zálohu, co složil v cestovní kanceláři, poplatila něco málo z jeho dluhů, a tím to zhaslo. Naštěstí ona sama si na nedostatek příjmů nemohla stěžovat. Pracovala jako soukromá zdravotní sestra a její služby byly velmi žádané. Podle rozpisu na lednici toho měla fůru a ještě si nejspíš mohla diktovat cenu bez ohledu na obvyklé taxi.

Pokud šlo o krabici s Peteovými dokumenty, udělala jsem na ni tlustým černým fixem velký kříž a šoupla ji doma pod stůl, takže její prohrabování muselo počkat až do mého návratu. Prozkoumat její obsah jsem beztak měla v úmyslu. Kdyby se ukázalo, že papíry v ní jsou už úředně promlčené – což jsem očekávala –, plánovala jsem je prohnat skartovačkou, a tím celou věc uzavřít.

Sotva jsem zavěsila, zazvonil telefon znovu. „Detektivní kancelář Millhoneová,“ řekla jsem do sluchátka.

„Haló?“ ozval se po chvíli ticha ženský hlas.

„Haló?“ já na to.

„Ach, promiňte. Čekala jsem záznamník. Mohla bych mluvit s paní Millhoneovou?“

Mluvila strojeně a dokonce i po telefonu byla cítit penězi. „Už s ní mluvíte,“ odvětila jsem.

„Jmenuji se Hallie Bettancourtová. Obracím se na vás v jisté osobní záležitosti; doporučila mi vás Vera Hessová.“

„To je od ní hezké. Mívaly jsme vedle sebe kanceláře... v budově pojišťovny Fidelity, pro kterou jsem svého času pracovala. Vy jste Veřina kamarádka?“

„No, vlastně ne. Potkali jsme se na večírku, je to pár dní. Stály jsme se skleničkou na terase, a když jsem se jí o té věci zmínila, vzpomněla si na vás. Prý byste mi snad dokázala pomoci.“

„Udělám, co bude v mých silách. Jak že jste říkala, že se jmenujete? Šlo mi to jedním uchem dovnitř, druhým ven.“

Na hlase jí bylo poznat, že se usmívá. „Bettancourtová. Křestním jménem Hallie. Občas se mi to taky stává. Jedním uchem dovnitř, druhým ven.“

„Ámen,“ uzavřela jsem. „A co kdybyste mi ve stručnosti tu věc nastínila?“

Zaváhala. „Je to poněkud choulostivá záležitost. Nechce se mi o tom mluvit po telefonu. Myslím, že až vám to vysvětlím, pochopíte proč.“

„To je vaše věc,“ ujistila jsem ji. „Můžeme se tedy někde sejít a probrat to osobně. Jak jste na tom tenhle týden s časem?“

Rozpačitě se zasmála. „To je právě háček. Čas mě dost tlačí. Zítřka ráno odjíždím a vracím se až v červnu. Byla bych vám nesmírně vděčná, kdybychom se mohly sejít ještě dneska.“

„To by asi šlo. Kde a v kolik?“

„U mě doma v osm, pokud vám to vyhovuje. Mám pocit, že s tím moc práce mít nebudete. Upřímně, minulý týden jsem se obrátila na jinou detektivní kancelář, a ti mě odmítli – vážně trapné. Pán, se kterým jsem mluvila, se mnou sice jednal moc mile, ale dal mi jasně na srozuměnou, že mi nemůže slíbit plné nasazení. Neřekl to sice úplně naplno, ale z jeho slov jsem pochopila, že mají nějakou větší a zajímavější zakázku. To mě odradilo od dalšího hledání detektivní agentury, a tak jsem celou záležitost odložila.“

„Chápu,“ já na to. „Tak to večer proberem a uvidíme, co se dá dělat. A kdybych vám náhodou nebyla schopná pomoci, můžu vám někoho doporučit.“

„Děkuji. Nemáte ponětí, jak se mi ulevilo.“

Poznamenala jsem si adresu – bydlela na Sky View – a slíbila jsem, že dorazím na osmou. Napadlo mě, že se ta její osobní záležitost týká manželství, což se nakonec ukázalo jako správný odhad, ale jinak se má představa se skutečností dost rozcházela. Když jsem zavěsila, našla jsem si ulici Sky View na mapě. Vypadala jako světle modrá nitka v prázdném prostoru. Složila jsem mapu a hodila si ji do kabelky.

V pět jsem zamkla kancelář a vyrazila domů s pocitem životní spokojenosti. Domluvená schůzka se konala až za tři hodiny, takže jsem měla dost času dát si něco k jídlu, v tomto případě rajskou polívku z pytlíku a sendvič se zapečeným sýrem, který jsem si naservírovala na přehnutém papíru, co chytře vysál přebytek rozehřátého másla. Při jídle jsem si četla paperback od Donalda Westlakea. Když se na to dívám zpětně, žasnu, jak je možné, že jsem nevytušila, jaká bouře průserů se na mě žene. Dodneška se sama sebe ptám, jestli jsem mohla odhalit pravdu rychleji, než se mi to podařilo. Protože to rozhodně nebylo dost rychle.

2

Když jsem večer přijížděla k domu Hallie Bettancourtové, uvědomila jsem si, že jsem ho zahlédla už dřív z dálnice. Seděl přilepený na hřebeni táhnoucím se od města až k hranici Národního lesního parku Los Padres. Ve dne se od jeho prosklených stěn odráželo slunce a blikalo, jako by někdo vysílal SOS. Za nocí zase dům svítil do tmy, jasný jako Venuše vedle mihotavě bledých hvězd. Z dálky vypadalo to orlí hnízdo nepřístupně, daleko od svých sousedů a tak vysoko, že z převýšení by snad začala člověku téct z nosu krev. Přístupová cesta se důmyslně schovávala, takže bych ji bez Hallieiných instrukcí asi nenašla.

Prohlásila, že nejsnazší je jet po sto dvaadevadesátce na východ až k Winding Canyon Road, a tam se dát nahoru do svahu. Udělala jsem to a ocitla se na úzké dvoupruhové silnici, která se klikatila jako had a takřka postrádala rovné úseky. Ujela jsem po ní asi půldruhého kilometru, když jsem si všimla popisného čísla vytesaného do velkého kusu pískovce. Opodál stála poštovní schránka opatřená adresou, nicméně dům ze silnice vidět nebyl. Příjezdová cesta se ztrácela mezi duby a vedla strmě vzhůru. Jela jsem po ní ještě asi půl kilometru.

Když jsem se vyšplhala nahoru na hřeben, zjevil se nade mnou dům jako přízrak. Kdyby na zemi přistálo UFO, vypadalo by podle mě přesně takhle hrozivě. Strohá stavba zářící světlem do šera, moderní výtvar vsazený do rozeklané krajiny. Průčelí trčelo dopředu jako příď lodi a působilo dojmem, že se vznáší nad kaňonem; plachetnice ze skla. Místy rostly sporadické trsy čehosi, střapce mezi betonovými pilíři – a do toho kvílivě foukal vítr.

Parkoviště bylo vytesané do kamenného podloží. Přimáčkla jsem čumák hondy ke skalní stěně a zhasla motor. Vystoupila jsem a zamkla auto. Cestou k domu zachytila můj pohyb čidla venkovních lamp, a ty mi

posvítily na cestu. Stoupala jsem po kamenných schodech ke dveřím a vážila každý krok, abych se nezřítila do křoví po obou stranách.

Ze zápraží před vchodem jsem viděla skrz dům do tmy za ním. Tam se asi tři kilometry daleko přeléval Pacifik, pokrytý tenkou vrstvou stříbra z odraženého měsíčního svitu. Mezi pobřežím a městem se vinula sto jednička, lemovaná krajkovím rozsvícených oken domů stojících na úpatí kopců. Velké černé plochy mezi nimi dávaly tušit zemědělskou venkovskou krajinu. K sousedům bylo daleko, čili když člověku doma došel toaletní papír, musel se rozjet do města.

Zazvonila jsem a na ochozu přiléhajícím ke vzdálenější straně domu se objevila Hallie. Vklouzla posuvnými skleněnými dveřmi do jídelny, na sobě máslově žlutý hedvábný kaftan. S každým krokem se rozevlál. Červenavě hnědé vlasy stočené do uzlu rámovaly obličej, který museli milovat fotografové. Nebyla sice přímo katalogově krásná, ale zato oslnivá. Jemné rysy, vysoké čelo. Pleť měla bezvadnou a nos úzký a špičatý, s malým výstupkem u kořene, jenž jí propůjčoval exotický profil. Měla propíchnuté uši a na každém lalůčku se houpal hrošínek diamantů. Manžety širokých rukávů kaftanu zdobily bohaté výšivky. Pouze skutečně štíhlá žena si může dovolit nosit tak volný oděv. Zpod dolního kraje kaftanu koukaly špičky žlutých sametových pantoflí. Odhadovala jsem ji na něco přes čtyřicet.

Otevřela vstupní dveře a natáhla pravici. „Dobrý den, Kinsey. Já jsem Hallie. Dík, že jste přijela. Mrzí mě, že jsem vás sem musela vytáhnout.“

„Ráda vás poznávám,“ řekla jsem. „Ten dům, to je teda něco.“

Potěšeně se zarděla. „Vidíte?“

Vyzvala mě, ať jdu za ní, a zamířila přes dům zpátky na zadní ochoz. Uvnitř panovala převážně tma, nábytek zakrytý plachtami v očekávání odjezdu. Vlevo jsem si všimla zavřených dveří. Dřevěnou podlahu prostorné haly místy zakrývaly orientální koberce. Tu a tam svítila lampa, osvětlující umně rozmístěné vkusné dekorace.

Napravo vedle nás byl obývací – zabíral dvě podlaží a jednu celou stranu domu. Také se nořil do tmy vyjma úzkého pruhu světla vycházejícího z jídelny, jenž podtrhoval prosté linie interiéru na pozadí velkorysě prosklené plochy. Bílé stěny sloužily jako galerie, visela na nich řada obrazů

v těžkých zlacených rámech. V umění se moc nevyznám, ale zdálo se mi, že jde o muzejní kousky: olejomalby krajin a zátiší. Nešlo o malíře, které bych od pohledu poznala, ale syté barvy dávaly tušit, že za tu sbírku někdo zaplatil hodně peněz.

„Snad vám nebude zima, když se posadíme venku,“ prohodila Hallie přes rameno. „Strašně ráda se kochám výhledem. Manžel odjel ráno do domu v Malibu. Já to tu mám zavřít.“

„To musí být fajn, když jste střídavě tady a tam,“ poznamenala jsem. Já jsem střídavě v bytě o rozloze pětasedmdesát metrů a v kanceláři, která měří polovic.

Vyšly jsme na ochoz. Venkovní světla tam nesvítla a vzduch jakoby vinou závětrí zhoustl. Zavanula ke mně vůně vavřínu, eukalyptu a jasmínu. Na úzké terase pod námi zářil jasné tyrkysový bazén – připomínal přistávací plochu pro letadla. Na malém dřevěném stolku mezi plátěnými režisérskými křesílky stála lahev chardonnay. Vedle lahve stály dvě sklínky na nožce, jedna z půlky plná. Hallie si k ní přisunula židli a já se posadila naproti.

Nabídla mi víno, ale já odmítla, abych ukázala, jaká jsem profesionálka. Ovšem mám-li být úplně upřímná, při první pobídce (a při troše otužlosti) bych tam vydržela sedět hodiny – a popíjet víno a dívat se na noční oceán a dopřávat si cokoli dalšího, co by mi nabídla. Poblíž stál plynový přímotop, z něho sálal žár; měla jsem chuť natáhnout k němu ruce jako k táborovému ohni.

V Santa Terese bývá po setmění takřka vždycky zima, takže sotva jsem se posadila, vklínila jsem zimomřivě prsty mezi kolena. Na sobě jsem měla džíny, vysoké šněrovací boty a rolák, přes něj tvídové sáčko. Bylo mi teplo, ale nechápala jsem, jak tam ona může sedět jen tak nalehko, zvlášť když zpoza rohu fouká. Kolem obličeje jí tančily uvolněné prameny vlasů. Vytáhla si proto z účesu dvě sponky, chytila je mezi zuby a neposedné prameny jimi upevnila.

„Jak dlouho ten dům máte?“ zeptala jsem se.

„Vyrostla jsem tady. Jo, starý Clipper Estate. Táta to tu koupil ve třicátých letech a krátce nato absolvoval architekturu. Halston Bettancourt. Možná jste o něm slyšela.“

Zabručela jsem, jako že mám matné povědomí, ale neměla jsem ani páru.

„Nejdřív strhl georgiánský dvoupatrový dům, co tu stál původně, a na jeho místě postavil tohle. Odstartovalo mu to kariéru. Vždycky se pyšnil tím, že o žádném architektovi neotiskl *Architectural Digest* tolik článků jako o něm. Už je pár let po smrti a stejně tak i moje máma. Dům v Malibu patří manželu Geoffovi. Píše se to G-E-O-F-F, ne Jeff. Jsme svoji dva roky.“

„A co manžel dělá?“

„Vystudoval práva, ale v oboru nepracuje. Spravuje nám oběma portfolio a stará se o finance.“

Vůbec jsem netušila, kam ten útržkovitý hovor směřuje, ale dělala jsem si v duchu poznámky. Říkala jsem si, co si asi mysleli sousedi, když její táta zboural starý dům a zbudoval tady místo něj tuhle nádheru. Dům působil impozantně, to jo, ale do půvabu osmnáctého století měl daleko.

Z jejich slov jsem vyvodila dva závěry: že si ponechala dívčí příjmení a že lpí na rodinném sídle. Dovedla jsem si ji představit, jak dohlíží na to, aby G-E-O-F-F Geoffrey podepsal nesmlouvavou předmanželskou smlouvu: oddělené majetky, samostatné bankovní účty, drakonická opatření v případě nevěry a nulové odstupné při rozvodu. Mohl však disponovat ještě větším majetkem nežli ona, v kterémžto případě by skrblické finanční vyrovnání vzešlo od něho.

Přehodila si nohu přes nohu a uhladila si žluté hedvábí na koleni. „Chci vám ještě jednou říct, jak moc si vážím toho, že jste sem vážila cestu. Za daných okolností jsem ráda, že tu záležitost můžu projednávat se ženou. Nechci nijak nasazovat na muže, ale některé věci ženy intuitivně jaksí lépe chápou – jak se říká ‚srdcem‘.“

Šacovala jsem to na dluhy z hazardu nebo na aférku se ženáčem. Dál se nabízelo, že manžilek má divokou minulost a ona se to teprv teď domáklá.

Sehnula se pro desky opřené o nohu židle. Otevřela je, povolila klipovou sponu, vytáhla nějaké papíry a podala mi je s baterkou zabudovanou do tužky, abych viděla na čtení. Dívala jsem se na kopii článku z novin. V rychlosti jsem přelétla datum a záhlaví: *Santa Teresa Dispatch*, 21. červen 1979; nějakých deset let nazpátek. Článek se zabýval případem mladíka jménem Christian Satterfield, jehož specialitou bylo otevírání sejfů.

Těžké podzemní trezory ho postupně přestaly bavit a vrhl se na klasické bankovní loupeže, takže o dost jednodušší podnikání. Žádné šílené poplašné systémy, žádná vyčerpávající opatření proti zlodějům. Vylupování bank se v jeho podání odehrávalo v rovině písemných výhrůžek podsunutých pod přepážkou, nevyžadovalo zbraně ani technické nadání. A šlo i rychleji od ruky.

Christianovi se docela dlouho dařilo, ale nakonec ho přece jen dostihla smůla. Usvědčili ho z vyloupení devatenácti bank ve třech okresech, což je úctyhodný počet na někoho, komu je teprv třidvacet. Ilustrační fotografie zachycovala mladého muže s výraznými lícními kostmi a vstřícným pohledem. Tři sloupce z první strany pokračovaly čtyřmi sloupci na straně čtvrté a popisovaly, proč se rozhodl pro bankovní loupeže, jak důmyslně je plánoval a jak pečlivě vážil slova, když psal výhrůžky určené pro bankovní úředníky. V duchu jsem ho viděla, jak sedí za stolem a s našpulenými rty píše na kus papíru strohá sdělení typu „toto je loupež“, jak si dává pozor, aby tam neměl hrubky ani škrtnance.

Nečetla jsem článek celý, pouze jsem tu a tam vypíchla podstatný detail. Loupeže Christianovi za těch šestnáct měsíců, co se jim věnoval, vynesly něco ke sto třičtyřiceti tisícům. Předstíral, že je ozbrojený, ale zbraň u sebe ani jednou neměl. Úředníky za přepážkou nicméně tak vyděsil, že mu bez řeči odevzdali veškerou hotovost, co u sebe měli. Třebaže jednali v souladu s instrukcemi, tři zaměstnankyně přepadených bank to tak traumatizovalo, že už se nikdy nevrátily do práce.

Hallie počkala, až si to dočtu, a podala mi přeložené noviny se šipkou ukazující na další článek. Ten vyšel před šesti měsíci. Psalo se v něm, že Satterfielda propustili po necelých osmi letech, což jsem odhadla na nějakých pětadesát procent původně vyměřeného desetiletého trestu.

„Jak vidíte, z vězení v Lompoku šel do zařízení ‚na púlce cesty‘ v San Fernando Valley. Bylo mi řečeno, že vzhledem k tomu, že v době zatčení a soudního procesu bydlel v Santa Terese, nejspíš se sem zase vrátil. Zajímaloby mě, jestli byste mi dokázala sehnat jeho adresu. Volala jsem sociálnímu kurátorovi, dokonce dvakrát, ale nikdo to tam nebere.“

Mluvila teď neosobně a škrobeně, takže se nabízelo, že je nervózní. Věznice v Lompoku je federální zařízení asi hodinu cesty na sever od nás.

V provozu je od roku 1959, kdy se tam zavírali uhlazení zločinci v rukavičkách, kterým vyměřili dlouhé tresty: tuneláže, pašování drog ve velkém, daňové úniky a podvody. Bankovní lupič Satterfield se tam musel cítit jako ryba ve vodě. Nešlo mi na rozum, co na něm Hallie může zajímat. Osobně mi k sobě ti dva moc neseseděli.

„Satterfield nespadá pod okres; jeho zločin byl federální, takže je třeba řešit to přes federální probační úřad, kde by měli znát jméno jeho probačního úředníka,“ vysvětlila jsem.

„Do toho se mi moc nechce,“ zamračila se Hallie. „Neznám ten systém, čili bych se nejspíš dostala do další slepé uličky. Už tak to pro mě bylo dost vyčerpávající. Navíc zítra ráno odjízďím. V Malibu pobudem pár dní a pak se chystáme na cesty. Budu radši, když to vyřídíte vy. Nemám s těmihle věcmi žádné zkušenosti, což asi tušíte.“

„Udělám, co budu moci, ale nic vám nezaručuju,“ přikývla jsem. „Probační úředníci jsou na slovo skoupí, to je známá věc.“

„Tím spíš byste se toho měla ujmout vy. Předpokládám, že zachováte diskrétnost.“

„Samozřejmě.“

„To je dobře,“ řekla. „Jakmile seženete jeho adresu a telefon, nechte mi vzkaz v poštovní schránce. Moje asistentka bude vědět, kde jsem, a dvakrát týdně mi bude přeposílat poštu.“

„Můžu se zeptat, proč ho sháníte?“

Zarazila se, oči upřené jinam. „Je to můj syn.“

Intuice ani srdce mi nic takového nenapověděly, takže mi to celkem vyrazilo dech. „Aha,“ vyhrkla jsem.

„Otěhotněla jsem v patnácti. Kdyby to bylo na mně, nechala bych si ho a vychovala ho sama, ale rodiče byli neústupní. Mysleli si, že jsem na takový závazek moc mladá a nezralá; o tom jsem s nimi těžko mohla polemizovat. Usoudili, že mu bude líp v klasické rodině. Vzhledem k tomu, že se z něj stal zločinec, se zjevně ošklivě zmýlili.“

„Víte o vás?“

Trochu zrudla. „Víte. Před léty jsem mu přes adopční úřad poslala dopis. Sociální pracovnice říkala, že mu ho založí do složky. Chtěla jsem, aby měl možnost ozvat se mi, kdyby o to stál.“

„A udělal to?“

„Zavolal mi, když oslavil osmnáct. Dvakrát jsme se setkali, ale pak jsem o něm dlouho neslyšela. Když jsem potom v novinách viděla oznámení o jeho propuštění z vězení v Lompoku, pochopila jsem proč. Tehdy jsem se o něj začala zajímat a našla v archivu *Dispatche* ten další článek.“

Zadívala jsem se na přehnuté noviny. „To, že byl ve vězení, jste se dozvěděla až tady z těch novin?“

„Přesně tak. *Dispatch* normálně nečtu, ale dostal se mi do ruky v čekárně u zubaře. Když jsem narazila na synovo jméno, tak mě to vykojilo, že jsem se musela na chvíli posadit a rozdýchat to. Taky jsem se hrozně styděla, jako by to celé byla moje vina. Pak jsem dobu přemýšlela, co udělám.“

„A výsledek?“

„Chtěla bych mu pomoci, tedy jestli bude potřebovat.“

„To je od vás šlechetné.“

„Nejde o šlechetnost. Dlužím mu to.“

„Víš, jak dobře na tom jste?“

Zatvářila se přísně. „Záleží na tom?“

„Nebojíte se, že toho třeba zkusí zneužít?“

„Kdyby chtěl, udělal by to už dávno. Nikdy jsem se netajila svou finanční situací. Nabízela jsem mu dokonce peníze, ale odmítl.“

„Co když se bude tak stydět za to, že seděl, že se s vámi nebude chtít spojit?“

„Jestli se rozhodne se mnou nemluvit, je to jeho věc, ale chtěla bych mu dát šanci. Cítím se za to zodpovědná.“ Zvedla láhev s vínem a dolila si. Já si přitom všimla etikety. To stejné chardonnay jsem si prohlížela u nás ve vinotéce. Stálo devadesát dolarů. Sice jsem přímo nezapala po dechu, ale v očích jsem to musela mít napsané úplně jasně, protože řekla: „Že bych vás nakonec přece jen přemluvila?“

„Snad na půl sklenky...“

Dívala jsem se, jak mi nalévá, a v duchu hodnotila její situaci. „A co váš manžel? Jak ten do toho zapadá?“

„Geoffrey ví, že jsem měla dítě a že jsem ho dala k adopci. Stalo se to dost let před tím, než jsme se seznámili. Ale neví, že jsem se synem navá-

zala kontakt, a už vůbec ne, že byl Christian ve vězení. Chtěla jsem mu to říct, ale pořád nějak nebyla vhodná příležitost...“

„Chápu, že asi bude těžké se mu svěřit, když už se to stalo.“

„Na druhou stranu, pokud můj syn o vztah se mnou nestojí, není důvod Geoffovi cokoli říkat, nemyslíte? Jakmile se jednou člověk svěří, nejde to vzít zpátky. Geoffrey nesnáší lži a zatajování, a těžko odpouští. Nemá smysl si přidělovat problémy, když to nebude nutné.“

„No ovšem,“ přikývla jsem. Nevědomky jsem napodobila její styl mluvy. Doufala jsem, že nejde o trvalou změnu.

„Proto bych chtěla, abyste po něm pátrala pod svým jménem, ne mým. Nechci riskovat, že se to manžel dozví dřív, než mu to sama diplomaticky předestřu.“

„Vůbec nechcete, aby padlo vaše jméno?“ zeptala jsem se.

„Přesně tak.“

„A jak jako vysvětlím, proč po Christianovi pátrám? V životě jsem ho neviděla.“

„Věřím, že už si něco vymyslíte. Nějakou přesvědčivou legendu. Mně jde hlavně o to zachovat si soukromí. Na tom trvám.“

Seděla jsem a přemýšlela, jestli tohle je skutečně recept na šťastné manželství. Já byla vdaná dvakrát a dvakrát jsem se i rozvedla, takže těžko soudit. Nejsem zastánce tajností, ale manželská poradkyně taky ne. Navíc nemám děti, takže vůbec netuším, jak těžko se člověku přijímá zpráva o tom, že syn je bankovní lupič. Jeho nevlastní otec by ji nejspíš přijal s ještě těžším srdcem.

„Nevím, jestli mi jeho probační úředník něco řekne,“ prohlásila jsem zdráhavě, „ale udělám, co budu moci.“ Zadívala jsem se na černobílou fotografii v novinách a zvedla fotokopii článku ze stolu. „Můžu si to vzít? Aspoň ho podle toho poznám.“

Sáhla ještě jednou do desek a podala mi duplikát. Zamumlala jsem díky a zastrčila papíry do postranní kapsy kabelky.

„Takže – jak budeme postupovat?“ nadhodila.

„Většinou s klienty sepisují smlouvu,“ já na to. „Mám letitou zkušenost, že je lepší ji mít – pro mou vlastní i pro vaši ochranu. Pak aspoň nenastane zmatek v tom, co se ode mě původně chtělo. Ale žádný papírý

jsem s sebou nevzala. Nevěděla jsem, jestli vám moje pomoc k něčemu bude.“

„To má logiku,“ podotkla. „Vidím to tak, že máme na vybranou ze dvou možností: buď sepišete smlouvu, vyplníte do ní mé nacionále a pošlete mi ji k podpisu, nebo spolu uzavřeme džentlmenskou dohodu a já vám rovnou zaplatím v hotovosti.“

Nebylo co řešit. Na platby kreditkami nejsem vybavená a Hallie podle všeho vytušila, že mě nenadchne ani šek – ne od ženské, co dá Santa Terese na půl roku vale. Hluboko do kapsy podle všeho neměla, ale kdyby se náhodou přece jen ukázalo, že šek nelze proplatit pro nedostatek prostředků na účtu, byl by fakt vopruz ji uhánět. Boháči jsou samé překvapení. I mezi nimi se najdou takoví, co si sedějí na penězích a neplatějí.

„Bude stačit pět set dolarů?“ zeptala se.

„To je moc,“ řekla jsem po pravdě. „Vždyť vyřídím jen pár telefonátů a sesmolím krátkou zprávu. Dvě stovky to určitě spravějí.“

„Pokud ovšem něco zjistíte...“

„Platíte mě za čas, ne za výsledky. Budu s tím mít stejnou práci bez ohledu na to, co zjistím.“

„Promiňte. Jistě. Neočekávám, že budete pracovat bez výplaty. Počkejte chvílku, hned jsem zpátky.“

Vstala a protáhla se posuvnými dveřmi dovnitř do domu. Upila jsem trochu chardonnay a poprvé za celou návštěvu získala pocit, že se můžu uvolnit. Hallie jasně řekla, co chce; pro mě sice nebylo úplně snadné zjistit požadované informace, ale měla jsem svoje cestíčky.

Za okamžik se vrátila s bílou obálkou. Koukaly z ní dvě stodolarovky; zasunula je, obálku zavřela a podala mi ji. Uklidila jsem si peníze do kabelky a vytáhla notes v kroužkové vazbě. Na jeden list jsem napsala, že jsem od ní přijala peníze, podepsala to a vytrhla z notesu. „Zítřka v kanceláři vám můžu vystavit regulérní doklad.“

„S tím se netrapte. Tohle bude stačit.“ Přehnula papírek napůl a založila do desek.

„Měla bych se zeptat na pár věcí,“ prohlásila jsem.

„Ptejte se.“

Ochotně zodpověděla všechny otázky z mého pomyslného seznamu,

takže když jsme se loučily, znala jsem její zdejší adresu, adresu do Malibu, telefonní číslo tamtéž a adresu k manželovi do práce plus další dva telefony na něj. Její asistentka se jmenovala Amy. Až později mi došlo, že jsem se nezeptala na Geoffovo příjmení. Ani jsem na to nevzdechla.

Chvilí jsem poseděla v autě na setmělém parkovišti. Venkovní lampy při absenci pohybu jedna po druhé zhasly. V tlumeném osvětlení interiéru hondy jsem si všechno poznamenala na kartičky, co s sebou ze zvyku nosím. Netuším, jestli Hallie věděla, že jsem neodjela, ale na tom nezáleželo. Fakta je vždycky dobré zaznamenat pěkně zatepla, než je opřede mlha subjektivních úvah a paměť se přepíše.

Cestou domů jsem se zastavila v krámě a nakoupila, co doma chybělo – papírové ubrousky, mléko, chleba a burákové máslo. Z výloh se na mě usmívaly velikonoční dekorace a sortiment: sady na barvení vajíček, plastové kraslice, čokoládová vajíčka v barevném staniolu, obrovští čokoládoví zajíci v papírové trávě, proutěné ošatky, košíky a nadívané pečínky všeho druhu.

Moc lidí tou dobou nenakupovalo, a jelikož jsem u pokladny stála sama, příjemně jsem poklábosila se Suzanne, sympatickou paní středního věku. Za nákup jsem zaplatila jednou ze stovek od Hallie a udivilo mě, jak málo jsem dostala nazpátek.

Domů jsem dorazila v deset. Zamkla jsem, uklidila nákup, sáhla po knížce a vyšla nahoru do patra. Převlíkla jsem se do vytahaného trička, co používám jako noční košili, uvelebila se v posteli a až do půlnoci si četla s pocitem, že život je zkrátka fajn.

3

Ráno jsem odběhala obligátní tři míle přepnutá na autopilota. Vzhledem k monotónnosti počasí nebyla šance, že si snad přispím díky dešti. Majitelé domů v panické hrůze sháněli úsporné splachovací záchody a úsporné sprchové hlavice, až je v místních domácích potřebách nestáčili objednávat. Na radnici se projednávalo omezení dodávek vody a my s ní mezitím šetřili dobrovolně.

Já například vždycky vypnu vodu, když si čistím zuby. I splachování už jsem omezila jen na nejnnutnější případy. Každý (tedy skoro každý) v sousedství projevoval snahu o zachování vodních zdrojů, byť jen proto, že za to hrozily přísné postihy. Vodní domobranu sice ještě nezřídili, ale pomalu to hrozilo.

Domů jsem se vrátila ve tři čtvrtě na sedm, uvolněná a protažená po strečinku. Osprchovala jsem se, umyla si vlasy a vklouzla do džín, roláku a vysokých šněrovacích bot. Seběhla jsem po točitých schodech a nachystala si misku cereálií zalitých polotučným mlékem. Společnost mi dělalo zpravodajství místní televizní stanice, jejíhož žoviálního moderátora předpovědi počasí jsem se snažila ignorovat.

Dneska bude: „Polojasno.“

Včera bylo: „Odpoledne zataženo, pak polojasno až slunečno.“

Zítra mělo být: „Polojasno.“

Na sobotu a na neděli sliboval „slunečno“ a „odpoledne místy zataženo, večer jasno“. Příští víkend to vypadalo na „převážně jasno a slunečno, ráno mlha“.

Chtělo se mi křičet „Tak už zmlkni!“, ale postrádalo to smysl.

Mou třípokojovou kancelář najdete v postranní uličce hned vedle centra Santa Teresy, odkud je to kousek pěšky na policejní stanici, k soudu i do

veřejné knihovny. Ty tři místnůstky jsou v malém dřevěném domku, kde jsem v nájmu; k dnešnímu dni už zde sídlím dva roky. Není to sice zrovna hogo-fogo, domek připomíná chaloupku ze Tří prasátek, ale za tři sta paďo měsíčně je to víc než přijatelné.

Vstupní místnost slouží jako recepce a knihovna v jednom. Stojí v ní – jak jinak – knihovna, tedy přesněji regál nacpaný knížkami, a vedle něj bazarová komoda s kancelářskými potřebami. Dokonce se mi tam vejdou i záložní křesílka, kdyby se mi dovnitř nahnul dav klientů. To se ovšem nikdy nestane, ale je lepší být připravená. V zadní místnosti mám psací stůl, otočnou židli, dvě křesílka pro hosty, kartotéční skřínky a něco málo kancelářské techniky.

Na chodbě je malá koupelna se záchodem, kterou jsem nedávno vymalovala čokoládově hnědou barvou. Vycházela jsem z teorie, že malý krcálek zůstane malým krcálkem, i kdybyste ho vybílili, a tudíž může člověk použít jakýkoli odstín. Na konci té stejné chodby je kuchyňka se dřezem, malou ledničkou, mikrovlnkou, kávovarem, automatem na sodovku a dveřmi ven.

Přijela jsem v osm, a než se mi uvařilo kafe, zavolala jsem na probační úřad okresu Santa Teresa. Nechala jsem se přepojit na Priscillu Hollowayovou. To je sociální kurátorka, kterou jsem poznala, když jsem dělala chuťu jedné bývalé vězeňkyni, jejíž zazobaný papínek mi za to štědře platil.

„Hollowayová,“ zaznělo po chvílce ze sluchátka.

„Ahoj, Priscillo, tady Kinsey Millhoneová. Pamatuješ...“

„Kámoška Reby Laffertyové.“

„Jasně. Máš chvílku?“

„Jo, ale jen když budeš stručná. Za chvílku má přijít klient, kterému potřebuju promluvit do duše, tak se na to musím náležitě připravit. Co pro tebe můžu udělat?“

„Potřebovala bych telefonní číslo na federální probační úřad, na někoho, kdo má na starosti střední Kalifornii. Snažím se vypátrat jednoho chlapíka, co si odseděl osm let v Lompoku a teď někdy ho měli propustit.“

„A znáš jméno jeho kurátora?“

„Bohužel. To právě potřebuju zjistit.“

„Počkej chvílku. Někde tady to číslo mám.“

Položila sluchátko na stůl. Slyšela jsem, jak otevřela zásuvku a přehrabuje se v papírech. Zakrátko se zase přihlásila: „Naposledy jsem jednala s kurátorem, co se jmenuje Derrick Spanner, ale to už budou tři roky, takže kdoví, jestli tam pořád dělá. Mám tu na něj přímou linku. Předvolba do Los Angeles je 2-1-3...“

Nadiktovala mi číslo, a já si je pochopitelně zapsala. Poděkovala jsem, ale zavěsila, než jsem stačila domluvit.

Položila jsem sluchátko do kolíčky a vytočila číslo na kurátora. Zazvonilo to třikrát a pak se telefon přepnul na záznamník. Z nahrávky jsem se nicméně dozvěděla, že jsem se skutečně dovolala na stůl Derricka Spannera. Představila jsem se a nastínila, co potřebuji: „Volám ze Santa Teresy; snažím se najít podmínečně propuštěného Christiana Satterfielda. Víím, že si odpykal část trestu ve věznici v Lompoku, odkud ho propustili, je to pár měsíců. Nevím, který kurátor ho má na starosti, ale Chris je můj bývalý soused a nechal si u mě nějaké osobní věci. Odstěhovala jsem se a ráda bych mu na sebe nechala číslo. Ať zavolá, jak se mu to bude hodit. Díky moc.“

Zopakovala jsem ještě jednou své jméno a nadiktovala telefonní číslo, aniž bych o tom přemýšlela. Sotva jsem dořekla poslední číslici, zalitovala jsem. Jestli to Satterfieldovi vyřídí, nebude mít sebemenší ponětí, kdo jsem, dokud se mu po vytočení čísla nepřihlásí „Detektivní kancelář Millhoneová“. To se nepovedlo. V chlapíkovi, co sotva vystrčil nos z lapáku, vyvolá zmínka o detektivovi, ať už soukromém nebo jiném, automaticky podezření. Domyslí si, že na něj šiju boudu, což byla ostatně pravda.

Zavěsila jsem a zamyslela se. Došla jsem ke kartotéce, otevřela jeden šuplík a chvílku listovala deskami, dokud jsem nenarazila na manuál k záznamníku. Rychle jsem našla, jak změnit úvodní hlášku a nahrála novou, takovou nicneříkající, která mohla znamenat cokoli.

„Číslo s předvolbou 805, na které jste se dovolali, je momentálně nedostupné. Prosím, zanechte své jméno a telefonní číslo a volaný se s vámi co nejdříve spojí.“

Když jsem skončila, pomyslela jsem si: *A co teď?*

Hallie Bettancourtová mě neplatila za to, abych seděla a čekala, až zazvoní telefon. Najala si mě kvůli něčemu jinému – abych aktivně pátrala po jejím nezvedeném synátorovi. Derrick Spanner mohl záznamník zkontrolovat kdoví kdy, a nikdo nemohl vědět, jestli můj vzkaz Christianu Satterfieldovi vyřídí. A i kdyby Satterfield vzkaz dostal, nedalo se spolehnout na to, že zavolá. Musel existovat nějaký jiný způsob, jak ho vyhmátnout.

Otevřela jsem spodní zásuvku a vytáhla telefonní seznam – tu haldu informací, které člověk tak snadno přehlídne. U dvanácti „Satterfieldů“ byly uvedené adresy pokrývající oblast Santa Teresy od Colgate na severu po Montebello na jihu. Pár provázely pouze iniciály a telefonní číslo bez adresy, což mi nijak nepomohlo. Případ jsem proto odložila a pustila se do jiné práce. Blížilo se podání daňového přiznání, a tak jsem musela roztrždit účty pro svou účetní.

Když jsem ten den odpoledne přijela domů, bylo už čtvrt na šest večer a pomalu se šelo. S březnem se sice dny prodlužovaly, ale chladný vzduch dával tušit, že zima ještě jaru ustoupit nehodlá. Zaparkovala jsem asi půl bloku od domu a došla ten kousek pěšky. Před brankou jsem vytáhla poštu ze schránky a pak už s vrznutím zrezivělých pantů vklouzla dovnitř. Obešla jsem hlavní dům a ocitla se v zadní části zahrady. Trávník tam byl hnědý a polovina okrasných keřů mrtvá.

Opodál kamenné terásky stál trakař a vedle něho rýč. Po Henrym nikde ani vidu, ani slechu. Novým zahradním prvkem byl čerstvě vyhloubený čtyřmetrový půlkruh lemující dva ovocné stromy na kraji zhnědlého trávníku. Do něj Henry nasypal dvacet kilo mulčovací kůry, soudě dle prázdných pytlů ležících opodál. Z okna koupelny visela hadice. To mě okamžitě zarazilo. Co to sakra má znamenat? Patrně nějaké opatření na úsporu vody...

S pokrčením ramen a klíči v ruce jsem zamířila ke dveřím svého zahradního apartmánu. Z křoví vyskočil Henryho kocour Ed a cestou k bytu cupital přede mnou. Šlo o součást jeho důmyslné strategie, která mě pokaždé zastihne nepřipravenou. Ed totiž vždycky získal náskok, někde se schoval, a když jsem otvírala dveře, vyřítíl se odnikud a vítězně vklouzl dovnitř. Někdy jsem ho při tom dokonce ani nezahlídla

a objevila ho, až když se naparoval v předsíni. Byl docela užvaněný. Ze všeho nejdřív očichal chlupatý kobereček, jestli mu na něm náhodou nezanechala milostný vzkaz myška hryzalka. Než se k nám Ed nastěhoval, neměli jsme s Henrym vůbec tušení, že s námi tahle havěť sdílí střechu nad hlavou. Ed tady teď hlídkoval a pravidelně nám nechával před prahem myší ostatky na důkaz svých loveckých schopností.

Henry kocoura získal před šesti měsíci; přivezl mu ho bratr William z Michiganu. Jejich starší sestra Nell, která jednatřicátého prosince oslaví stovku, se Eda ujala coby bezejmenného tuláka. Krátce nato o něho zakopla, upadla a zlomila si kyčel. William s Rosie sedli na letadlo a spěchali jí do Flintu na pomoc. Když jejich další sourozenec Lewis pohrozil, že nechá kocoura utratit, Williamovi se ho zželelo a přivezl ho Henrymu – bez dovolení a bez varování. Nebyl to dobrý nápad. Henry vehementně odmítal kocoura přijmout do rodiny. Změnil však názor, když mu veterinářka sdělila, že jde o vzácné plemeno nazývané japonský bobtail, které je velmi inteligentní, hovorné a má velmi rádo lidskou společnost. Henry kocourovi bryskně vymyslel jméno Ed a teď jsou nerozluční kamarádi – tedy pominu-li chvíle, co Ed tráví na návštěvě u mě.

S Henrym jsme se dohodli, že Ed bude kočka domácí, čili že bude žít uvnitř. Naší ulicí se sice neprohánějí rychlá auta, ale provoz je zde i tak dost nebezpečný, tedy pro kocoura. Navíc tu a tam může někomu ze zahrady utéct pes, a i když by se Ed jistě ubránil, je příliš vzácný, než bychom takovou potyčku riskovali. Ed se na věc pochopitelně dívá jinak. Sotva jsme ho uvěznili v domě, našel si cestu ven. Pokaždé si marně lámeme hlavu, jak se mu to tentokrát zase povedlo. Je ostuda, jak snadno nás vždycky převez.

Odložila jsem tašku na kuchyňskou židli, poštu hodila na stůl a rozsvítila lampu v obýváku. Na záznamníku nečekal žádný vzkaz. Ed si hověl na barovém pultu a se zájmem mě sledoval. Ten jeho oddaný kukuč měl prostý důvod – dávala jsem mu totiž pamlsky. Přšla jsem do kuchyně a vytáhla pytel s kočičími sušenkami. Pár jsem si jich nasypala do dlaně. Vybral si ty ve tvaru kuřátek, rybičky a myšky si nechal na potom.

Odložila jsem kočičí jídlo a zvedla Eda do náruče. Donesla jsem ho ke

dveřím, otočila klikou, vyšla ven na zápraží a zavřela za sebou. Edovo předení mi rezonovalo o hrudní koš jako rachocení žebříňáku. Došla jsem k Henrymu na terasu a zatukala na dveře. Ozvalo se zamumlání. Vložila jsem si to jako výzvu, ať jdu dál. Nahlédla jsem prosklenými dveřmi dovnitř a spatřila Henryho ležet na zádech na podlaze. Z terasy jsem viděla jen jeho kráťasy, dlouhé bosé nohy a kus mikiny; hlava a ramena se ztrácely pod kuchyňskou linkou, pod dřezem.

Otevřela jsem a strčila dovnitř hlavu. „Všechno v pořádku?“

„Instalatérčina,“ houkl a zamával na mě šroubovákem, načež se zase pustil do práce. Na podlaze vedle něj stál desetilitrový kyblík a kolem nej-různější čisticí prostředky, jako jar, okená, houbičky a zrezivělé drátěnky.

Postavila jsem Eda na všechny čtyři a zavřela za sebou dveře na terasu. „Teče ti odpad?“

„Mám *plán*,“ prohlásil záhadně. Odložil šroubovák a opatrně se vysoukal zpod linky, v ruce zahnutou trubku z PVC. „Přepad.“

„To je mi jasné.“

Zvedl se na nohy a zakroutil hlavou nad vlastní neohebností. Henrymu je devadesát osm a na pána v jeho věku je ve skvělé kondici (vlastně na pána jakéhokoli věku, když o tom tak přemýšlím). Je vysoký a štíhlý, má husté bílé vlasy a oči modré jak luční zvonky. Zvedl zahnutou trubku, otočil ji a vyprázdnil její obsah do kyblíku. „Voda vytváří usazeninu, skrz kterou se odpadní plyny nevracejí zpátky do místnosti.“

„Myslela jsem, že přepad slouží k tomu, aby zachytával nečistoty, co by mohly odpad ucpat.“

„K tomu taky.“ Postavil kyblík pod drez. Všimla jsem si, že je naplněný mydlinkami. „Teď se dívej.“

Vytáhl špunt a drez plný vody se hlučně vypustil do kyblíku. „To, co právě sleduješ, je krok číslo jedna mého nového systému recyklace vody. Tenhle kyblík plný špinavé vody teď vezmu a spláchnu s ním záchod. Taky s tou vodou můžu zalívat trávník.“

„Tak proto ti z okna visí hadice?“

„Přesně tak. Budu se sprchovat v zašpuntovaný vaně a pak ji vypustím hadicí na zahrádku. No jen si představ, kolik vody tím ušetřím! Taky když čekám, než mi začne téct teplá voda, protečou nejmíň tři litry jen

tak naprázdno. Minulý týden jsem si objednal knížku o využívání odpadní vody, tak uvidíme, co se ještě dočtu.“

„To zní dobře. A ještě jsi založil nový záhon, vid’?“

Nechápavě se na mě podíval.

„Viděla jsem pytle od mulčovací kůry...“

„Jo, aha! Kdepak. Ta mulčovací kůra bude sloužit k pročišťování. Odpadní vodu můžeš skladovat maximálně dvacet čtyři hodin, dýl ne. Pak se v ní začnou množit bakterie, takže veškerý přebytek musej putovat do půdy.“

„To je pro mě novinka.“

„I pro mě byla. Každopádně mě vyděsil účet za vodu. Neuvěřitelná cifra! Volal jsem do vodáren a nějaká paní se mi tam podívala na spotřebu. Dušovala se, že to odpovídá. Prohlásila, že nejvíc vody se spotřebuje na zalejvání. Spotřeba vody v domě je prej v porovnání s tím minimální. Čím menší budu mít trávník, tím líp pro mě. Vodárny zatím apelují na občany, aby dobrovolně snížili spotřebu vody o dvacet procent. Tak doufám, že se dostanu na víc.“

„Hm, já s vodou celkem šetřím.“

„Vím a oceňuju to. Je nutný utáhnout si opasky. Jestli bude město požadovat ještě větší úspory, musíme bejt připravený.“

„Se mnou můžeš počítat.“

Henry najednou tleskl. „Počkej, než se převlíknu. Vyrazíme k Rosie na večeři. Měl jsem toho dneska tolik, že jsem ani nestačil zajít na nákup, natož vařit. Jo, a málem jsem zapomněl... máme nový sousedy.“

„Odkdy?“

„Od prvního ledna, alespoň pokud vím. Shallenbargerovi. Edna a Joseph.“

„Dobrá zpráva. Víím, co je to za dům – dlouho byl na prodej. Úplně mi uniklo, že se už prodal. Adelsonovi jsou určitě radostí bez sebe,“ podotkla jsem. „No, a co je to za lidi? Mladý, nebo starý?“

„Nikdo, komu je pod pětadesát, není starej. Oba jsou v důchodu. Potkal jsem je dneska ráno. Ona i Joseph byli na zahradě, sázeli nějaký kytky – na hrobeček pejska.“

„Co se mu stalo?“

„Jí. Sešla stářím. Umřela krátce po tom, co se nastěhovali. Asi to čekali, protože to nesli docela statečně. Joseph je na vozíku, těžko se mu totiž chodí. Používá chodítko, ale po trávníku se s ním špatně manévruje.“

„Aspoň jsou tiší. Vůbec jsem nepostřehla, že tam někdo bydlí.“

„Paní mi říkala, že už se zabydleli, a teď chtějí dům krapet oživit, což ostatně bolestně potřebuje. Ta jejich zahrádka vypadala donedávna ještě hůř než moje. Hodně to zlepšili.“

Zmizel v chodbě a ještě na mě houkl přes rameno: „Nalej si klidně trochu vína, jestli chceš. Jsem tu hned.“

„Počkám,“ řekla jsem.

4

Loudavě jsme zamířili k Rosiině hospůdce půl bloku od nás. Setmělo se. Pouliční lampy vrhaly na chodník beztvaré žluté šmouhy. Pak už Henry otevíral dveře a strkal mě dovnitř. V lokále panovala poklidná atmosféra jako za časů, než místo obsadili místní sportovní nadšenci, jejichž nejružnější trofeje pořád zaplňují policičku, co Rosie nechala pověsit nad barem. V roce 1988 vrcholila fotbalová sezona zápasem Super Bowl XXIII, konaným v neděli 22. ledna. Sanfranciští 49ers při něm porazili Bengals z Cincinnati 20:16. To ze zcela neznámých důvodů vyvolalo exodus. Jeden týden byla hospoda plná sportovních fanoušků; druhý týden jako by se po nich slehla zem. Šlo o jednu z nevysvětlitelných migrací štamgastů, kteří Rosie opustili stejně záhadně, jako se předtím objevili. Jako mávnutím kouzelného proutku vzniklou ekologickou skulinu zaplnili zaměstnanci místní policie.

Přitom ještě nedávno vysedávali poldové v Caliente Café, známém jako CC's. Pak ale na Nový rok vypukl v kuchyni požár a za sedm minut, než stačili přijet hasiči, lehla celá zadní část restaurace popelem a z ostatního zbyly černé zuhelnatělé přízraky. Proslychalo se, že požár nevypukl tak docela náhodou, ale ať už to bylo jakkoli, okna i dveře skončily zatlučené prkny a opětovné otevření podniku zůstává v nedohlednu.

Rosiina hospůdka je asi kilometr odtamtud a davy se tam zrovna nehrnou. To z ní dělá logickou následovnici podniku, kam chodí muži a ženy zákona svlážit hrdlo. Rozhodně nejde o vyhlášenou restauraci. Výzdoba interiéru, dá-li se to tak vůbec nazvat, je příliš laciná a nevkusná, než aby oslovila vybranou klientelu, a atmosféra tam panuje příliš usedlá, než aby tam chodila omladina. Tak tam začali chodit poldové a zaměstnanci státních úřadů a s nimi i detektivové z kriminálky. Všechny je přilákala

příhodná anonymita, jakož i nízké ceny. Chyběli jen šéfové, zástupci šéfů a vůbec vedení, což pochopitelně v nejmenším nevadilo.

Rosie, vedena falešným vlastenectvím, pořídila automat na pražení kukuřice. Na baru proto stály papírové kelímky plné čerstvě upražených zrn a vedle nich kořenky s česnekovou solí a strouhaným parmezánem. Vůně horkého oleje a připálených pukanců nezvykle kontrastovala s aromatickým odérem maďarských koření.

Dorazili jsme celkem brzy, ještě než se do lokálu začínají s večerem trousit místní štamgasti a zmiňovaní příslušníci. V době našeho příchodu ještě ani neběžela televize a svítily všechny stropní lampy. Osvětlovaly nesourodou sbírku nábytku, který Rosie za léta pořídila v garážových výprodejích. Opotřebované židle měly dřevěné či pochromované kostry a sedáky potažené koženkou; umakartové stoly se nekývaly jen díky čtverečkům poskládaného papíru pod nohama. Dřevěné boxy lemuující stěnu napravo ode dveří se leskly tmavým lakem a trochu lepily.

Za barem stál William a leštil skleničky na víno. Rosie seděla na barové stoličce a nahlížela do kuchařek – měla jich před sebou rozevřených hned několik. Kromě nás tam zabloudil ještě jeden zákazník. Seděl na baru čtyři židle od Rosie a otočený zády k nám četl noviny a popíjel pivo.

Když jsme se s Henrym usadili, ohlédla jsem se a zjistila, že osamělý jezdec na baru je Cheney Phillips z oddělení vražd Policie Santa Teresy. Cheney byl asi v mém věku a měl tmavé kudrnaté vlasy připomínající čupřinu pudla. Hnědé oči, hladce oholený. Před dvěma roky jsme spolu měli něco jako „románek“, a ne zcela bezdůvodně dávám to slovo do uvozovek. Třebaže původní jiskření se nerozhořelo v plamen, ani jeden z nás podle mě tu možnost dosud nezavrhl. I zcela náhodné setkání s ním ve mně vyvolává představy tak intimního rázu, že pokaždé zčervenám.

Zvedla jsem se od stolu. „Hned jsem zpátky,“ řekla jsem Henrymu.

„Dáš si bílé víno, vid?“ ujistil se.

„Jo. Díky.“

Cheney byl jako obvykle elegantně oblečený: šedé plátěné kalhoty, námořnické sáčko a pod ním bílá košile s draze vypadající šedou kra-
vatou.

Přistoupila jsem k barovému pultu a poklepala Cheneymu na rameno.

„To je ale příjemný překvapení. Obvykle tě tady v tuhle dobu nepotkávám. Co se děje?“

Usmál se. „Zrovna jsem udělal každoroční fyzický testy a dostal za ně fůru zlatech hvězdiček. Tak jsem si řek, že si zasloužím pivo.“

„Gratuluju. Dobrý zdraví je vždycky důvod k oslavám.“

Pozvedl püllitr. „Na tvoje.“

Cheney Phillips pochází z bohaté rodiny. Jeho otec vlastní několik finančních ústavů a matka prodává hogo-fogo nemovitosti. Oba se mohli zbláznit, když se Cheney zřekl dráhy bankéře a přihlásil se místo toho na policejní akademii. Po nástupu k Policii Santa Teresy se rychle vypracoval z dopraváka na nynější pozici detektiva oddělení vražd, což mu vyneslo odpovídající plat, ale ne moc důvodů k radosti. Přesto si žil Cheney celkem dobře, což asi nikoho nepřekvapí. Bohatství plodí bohatství. Před pár lety mu zemřel strýček a odkázal mu majetek, za který se dal pořídit honosný patrový dům ve viktoriánském slohu. Identické dvojče domu obývá má kamarádka Vera, tak se z nich stali sousedé.

Rosie mě zmerčila a stočila pohled ke stolu, kde jsem nechala opuštěného Henryho. Pak pozavírala kuchařské knihy, vstala, natáhla se pro zástěru a ovázala si ji kolem pasu. Koutkem oka jsem sledovala, jak zaplouvá za bar a nalévá Henrymu sklínku Black Jacka s ledem. William jí beze slova podal nablýskanou sklenku na víno. Nalila mi do ní char-donnay a postavila ji přede mě. Víno bylo druhořadé, ale obsluha špičková. Henrymu donesla whisky. Cheney vysunul barovou stoličku vedle sebe a poplácal na sedák. „Posaď se. Jak se pořád máš?“

„Dobře.“

Když jsem si sedala, ucítila jsem závan vody po holení. Vyvolalo to ve mně staré známé nebezpečné asociace. Přepnula jsem do pracovního režimu.

„Vlastně tě zrovna hledám,“ prohodila jsem. „Říká ti něco jméno Christian Satterfield? Usvědčený z devatenácti bankovních loupeží, tedy podle toho, co psali v *Dispatchi*.“

„Toho znám dobře,“ odvětil Cheney. „Dvě poslední banky, co udělal, patřily X. Phillipsovi.“

„Tvému tátovi?“

Souhlasně přikývl. „Ten pitomec Satterfield šel dvakrát vyloupit stejnou pobočku. Poprvý si odtamtud odnesl třináct táců, ale podruhé seděla za přepážkou moje sestřenice Lucy Carsonová, a na to dojel. Nemohl najít ten svůj lísteček, že jde o loupež. Tak jí jednoduše pohrozil, že má zbraň a že ji zastřelí, jestli mu nedá všechny peníze. Prostrčil pod přepážkou plátěný pytel, ona udělala, co jí řekl, ale stačila při tom zmáčkнуть tichý alarm.“

„To zvládla teda fakt úžasné. Dobře mu tak. V novinách psali, že několik úředníků z těch přepadanejších bank tak vystresoval, že nadobro skončili.“

„Sestřenku ani náhodou. Spíš naopak. Svědčila proti němu u soudu; výhrůžky, že ji zastřelí, dost zlehčila. Říkala, že se choval jako džentlmen, byl zdvořilý a mluvil vlídně. Prohlásila, že alarm zmáčkla jen proto, že na něm jasně viděla, že už ho to nebaví a že vskrytu duše chce, aby ho chytli. Když byl ve vězení, tak si se sestřenkou dopisovali a navzájem se svěřovali. Ona možná víc jemu než on jí. Satterfield je ten typ, co v ženskéjch vzbuzuje dojem, že ho můžou napravit.“

„A podařilo se jí to?“

„Kdepak. Bylo jí teprve dvaadvacet, takže přelétává jak motýlek. Naposled jsem slyšel, že se dala dohromady s motorkářem, co snad zabil svou bejvalku. Nic se nevyrovná lumpovi, kterej potřebuje emocionální podporu. Co konkrétně tě na Satterfieldovi zajímá?“

„Dostala jsem za úkol sehnat jeho telefonní číslo a adresu. Propustili ho totiž na podmínku. Mě si najala jeho biologická matka. Má peněz na rozhazování a ráda by mu usnadnila vstup do nového života, pokud to bude potřeba.“

„Hezký.“

„Taky jsem říkala. Nechala jsem vzkaz na záznamníku jednoho federálního sociálního kurátora, ale nechce se mi jenom tak čekat, až zavolá. Hádám, že když šel Satterfield sedět, musel uvést svou zdejší adresu, takže asi začnu tam.“

„Tak s tím ti můžu pomoci. Tehdy bydlel u mámy na Dave Levine Street. Řeknu někomu od nás z archivu, aby ti tu adresu našel. Zítra zavolám, co jsem zjistil.“

„To budu moc ráda. Můžu ti koupit ještě pivo?“

„Díky, ale radši se budu držet zkrátka. Mám s někým domluvenou večeři.“

„Tak si zavoláme,“ řekla jsem a sklouzla z barové stoličky.

Vrátila jsem se ke stolu za Henrym a posadila se.

„O co šlo?“ zajímal se hned.

„Práce.“

„Pořád samá práce...“

„Zas tak hrozný to není.“

Pak se u našeho stolu zjevila Rosie a položila před nás nezbytné rekvizity: příbory zabalené do ubrousku. Obvykle doplnila ještě okopírovaný jídelní lístek, což byla ale opravdu jen planá rekvizita. Rosie nám totiž vždycky bez skrupulí nadiktovala, co si dáme k jídlu a basta. Vytáhla ruce zpod zástěry a zhoupala se v kolenou. „Dneska je to velká lahodník.“

„Tak ven s tím,“ vybídl ji Henry. „Nemůžu se dočkat.“

„Jehněčí mozka. Velečerstvá. Připravuju tak, že opláchnu a nechám ve velké misce pod kapoucí kohoutek. V tom pak oloupnu blána jako slupka pryč. A nakonec namočím do vinná octa na jeden a půl hodina, a celou dobu ukrajuju malá bílá kousky pryč...“

Henry zavřel oči. „Asi to se mnou sekne.“

„Se mnou taky,“ připojila jsem se.

Rosie se usmála. „Jenom vás dráždila. Měli byste vidět, jak vy dva tváříte. Počkejte, jak vás překvapila!“

A skutečně nás překvapila. Na talířích, které před nás postavila, tvořily mozaiku grilované klobásy s nadýchanou omeletou s bylinkami a sýrem, k tomu dva saláty zakápnuté vinným octem. Na kraj stolu postavila ještě košík s rohlíky od Henryho. Jako zákusek nám naservírovala švestky v županu se šlehačkou.

Dojedli jsme. Henry se ujal placení a já se pomalu začala soukat do saka. Sotva jsme vyšli ven na vzduch, vynořila se před námi ze tmy Anna Daceová. S Annou jsme příbuzné, i když náš příbuzenský vztah mi není zcela jasný. Vím jen, že naše společné kořeny sahají do minulosti k mé babičce Rebece Daceové. Můj otec byl oblíbený strýček *Annina* strýčka, což z nás (patrně) dělá sestřenice z druhého kolene. Pro mě za mě jsem ale mohla být i její teta. Ten večer měla vlasy klipsnou stažené do ležerního

uzlu, na sobě námořnický modrý kabátek s dvouřadovým zapínáním, k tomu džíny a šněrovací vysoké boty ve vojenském stylu. Jo, a málem jsem se zapomněla zmínit, že Anna je nehorázně krásná – což je vcelku nedůležitá vlastnost, ovšem muži by se mnou nesouhlasili.

Když mě a Henryho zahlédla, usmála se a okamžitě se do něj zavěsila. „Hádejte, co jsem udělala? Zařídila jsem se podle vaší rady a uložila peníze do vzájemných fondů. Investovala jsem celkem do čtyř typů, co jste o nich mluvil.“

Zírala jsem na ni. *Investovala?* A do prdele. Od kdy Anna používá delší než jednoslabičná slova?

Ona a její dva sourozenci přišli k penězům ve stejné době jako já, i když z jiného zdroje. Čekala jsem, že to okamžitě rozfofují. Vzhledem k mé zlomyslnosti ve mně tohle její rozumné počínání vzbudilo mírné zklamání.

„Ale doufám, že ne úplně všechny peníze,“ poznamenal Henry.

„Kdepák. Dvacet tisíc jsem uložila na účet, abych na ně mohla. Teda, ne že bych na ty prachy chtěla sahat,“ dodala honem.

„Dávám ti jedničku,“ pochválil ji Henry.

„Já taky investovala do vzájemných fondů, a žádnou jedničku jsem nedostala. Jak to?“ ucedila jsem. Ani jeden mi nevěnoval pozornost.

Když Henrymu došlo, že Anna směřuje k Rosie, znovu otevřel a podržel jí dveře. Zaplula dovnitř. Já v tu chvíli bezděčně zvedla oči a zahlédla výřez omšelého interiéru. Zahrnoval i tu část baru, kde seděl Cheney. V tom zlomku vteřiny se otočil a s úsměvem na tváři vstal. Dveře se za Annou zavřely, ale ten výjev mi zůstal před očima.

V tu chvíli jsem si vybavila Cheneyho bezděčnou poznámku. *Mám s někým domluvenou večeři.* Od kdy Anna Daceová chodí s Cheneyem na večeři?

Druhý den ráno mi v kanceláři zvonil telefon, už když jsem strkala klíč do zámku a otevírala dveře. Vyzváněl, zatímco jsem se hnala recepcí a hodila tašku na stůl. Natahovala jsem se po sluchátku, když tu se přístroj přepnul na záznamník. „Číslo s předvolbou 805, na které jste se dovolali, je momentálně nedostupné,“ zaznělo.

Jako první mě napadlo, že volá sociální kurátor Christiana Satterfielda nebo možná přímo sám podmíněčně propuštěný. Už už jsem se chystala to zvednout, ale pak zazněl hlas Cheneyho. Ruka mi zůstala viset ve vzduchu. Cheney odříkával telefonní číslo a adresu na Dave Levine Street, které Christian Satterfield uvedl v době zatčení. Popadla jsem tužku a rychle si to načmárala na kus papíru. Když zavěsil, přehrála jsem si vzkaz ještě jednou a ověřila si telefonní číslo.

Pak jsem otevřela spodní šuplík a vytáhla telefonní seznam. Nalistovala jsem „S“ a prstem přejela po sloupci jmen. Na Dave Levine Street žádní Satterfieldové nebydleli, ale mnou hledané telefonní číslo figurovalo u Victora Satterfielda, bytem na Trace Avenue. Vzala jsem si tedy k ruce mapu města a našla si Trace Avenue v seznamu ulic. Byla v sektoru G 31, kousek od sjezdu ze sto jedničky a asi půl druhého bloku dlouhá. Jestli jsem si dobře vybavovala sled popisných čísel na Dave Levine Street, stál tenhle dům jen pět bloků od místa, kde měl údajně bydlet Satterfield před deseti léty.

Zvedla jsem sluchátko a začala vytáčet. Asi jsem si měla předem vymyslet nějakou zástěrku, ale někdy to vyjde úplně nastejno, i když člověk jedná neplánovaně. Někdy ale ne. Telefon zazvonil třikrát. „Haló?“ zazněl nakřáplý ženský hlas.

Představila jsem si letitou kuřačku, zhruba padesátnici. Stačilo jediné slovo, a působila neotesaně. „Můžu mluvit s Chrisem?“

„S kým?“

„S Christianem...?“

Následovalo ticho. „Tak s tím, milá zlatá, nepochodíš,“ ucedila žena. A zavěsila.

Položila jsem sluchátko a přemýšlela, co tím asi tak myslela. Jako že nepochodím s tím, že chci mluvit s Chrisem potažmo s Christianem? Nebo že nepochodím přímo s ním samotným? To jí celý den volaly ženské a bombardovaly ji všetečnými otázkami? Já přitom chtěla jen vědět, jestli na tomhle čísle nebydlí jeden podmíněčně propuštěný vězeň. Volat tam podruhé by patrně nemělo smysl. Potřebovala jsem ale věc nějak uzavřít a Hallie mi zas nezaplatila tolik, abych se tím zabývala nad rámec nutnosti.

Otevřela jsem si tedy desky s okopírovanou stránkou z novin se Satterfieldovou fotografií. Vložila jsem ji do boční kapsy tašky, zamkla kancelář a zamířila k autu. Před nedávnem jsem prodala mustanga z roku 1970 model Grabber Blue Boss 429. Vinou jasně modré barvy se pro mé povolání moc nehodil. Měla bych splývat s pozadím, což se mi s mým nyníjším vozidlem – těžko popsatelnou hondou – daří tak dobře, že ji občas sama přehlídnu na parkovišti. Jediné, co má společného s frajerským mustangem, je přespávací taška uložená v kufru pro případy nouze. Případy nouze se u mě vyznačují absencí zubního kartáčku, zubní pasty a čistých spodních kalhotek. Vklouzla jsem za volant a otočila klíčkem v zapalování. Stýskalo se mi po hromburácivém zvuku startujícího motoru naddimenzovaného mustanga. Vždycky mi připomněl závodní motorové čluny společnosti Chris-Craft.

Dojela jsem na křižovatku, odbočila na Santa Teresa Street a pokračovala na sever. Šestá odbočka byla Dave Levine Street. Dala jsem se vlevo, jednosměrkou vedoucí k oceánu. Za chvíli jsem zahlédla ceduli Trace Avenue. Hned za další křižovatkou jsem našla místo na zaparkování. Zamkla jsem hondu a vrátila se ten blok zpátky.

Na čísle popísaném 401 mě přivítal malý přízemní dřevěný domek. Vlastně stál na rohu Trace Avenue a Dave Levine Street. Plot z drátěného pletiva ohraničoval široký lem uschlé trávy neveliké zahrady. Dům seděl na betonové základové desce, na tarasu z neomítnutých škvárobe-

tonových tvárníc neúspěšně maskovaném za záhonek. Okrasné keře zhnědly suchem stejně jako tráva.

Posuvná okna v hliníkových rámech byla zavřená a zatemněná závěsy. Tušila jsem, že zblízka bude hliník okenních rámců zprohýbaný. Zápraží jako dlaň. Napravo vedle vstupních dveří stálo křesílko potažené látkou s modrými a zelenými květy na červeném podkladu, nalevo skomírala jakási rostlina, patrně umělá. Zamířila jsem šikmo přes ulici, počkala, až budu z dohledu a teprv pak se ohlédla. Nikde ani známka po obyvatelích. Zezadu působil dům prostorněji, než jsem si představovala. Teď jsem ho odhadovala na tři pokoje, jednu koupelnu, obývací, kuchyň a dílnu.

Okolní čtvrť se jevila jako tiché místo plné rodinných domků ze čtyřicátých let. U obrubníku parkovala auta, až na jednu dvě výjimky tři až pět let stará, většinou americké výroby a od pohledu v dobrém stavu. Tady se na příjezdových cestách netísnily obouchané plechovky. I domy jejich majitelé dobře udržovali – trávníky působily úpravně, byť suchá tráva nevyžaduje zvláštní péči.

Vrátila jsem se k autu a objela blok. Tentokrát jsem zaparkovala v boční uličce na sever a kolmo na Trace Avenue. Chvilku jsem jen seděla v autě a dumala o životě. Potřebovala jsem zaujmout pozici, odkud bych viděla na dům. S trochou štěstí mohl Christian Satterfield přijet nebo odjet, a tím mi potvrdit místo pobytu. Statické nenápadné sledování má jeden zásadní háček: většina lidí přijede, zaparkuje a vystoupí z auta. Téměř nikdo s legitimními záměry nezůstane v autě sedět a zírat na protější dům. Zůstaňte dřepět v autě a hned vypadáte podezřele, a to znamená, že na vás dřív nebo později někdo zavolá policajty, což vás spolehlivě prozradí. Fígl spočívá v tom vymyslet si legitimní důvod, proč tam očumujete – což je těžší, než by se mohlo zdát. Dřív jsem jako zástěrku používala poruchu na autě. To zabírá, dokud se na scéně neobjeví hodný samaritán a nenabídne vám pomoc. Jindy jsem fingovala sledování dopravy pro statistický úřad, což se dalo protáhnout i na dva dny. Jenže kolikrát je nesmysl snažit se počítat projíždějící vozidla, když jediné auto, které za den projede, je to moje.

Zamkla jsem přední dveře a dál pokračovala pěšky. Zpoza rohu jsem zahlédla dva malé podniky: smíšené zboží na jedné a bar na druhé straně

ulice – jmenoval se Lou's. Kousek přede mnou si to po protějším chodníku šinul pošťák s kolečkovou taškou. Navzdory chladnému počasí měl na sobě modré kraťasy, modrou košili s logem pošty na rukávu a na hlavě něco, co vypadalo jak hornická přilba. Poštovní schránky stály v řadě na kraji chodníku, takže nemusel obcházet domy jednotlivě a stačilo mu jen roztríděnou poštu vhodit do příslušných přihrádek.

Držela jsem s ním krok a dívala se, jak odbočuje za roh a směřuje ke slepé ulici zakončené dálnicí. Napadlo mě zastavit se s ním na kus řeči a vyptat se ho na obyvatele čísla popisného 401, ale bála jsem se, aby se jim to nedoneslo. Naše poštačka je s každým zadobře, navíc značně hovorná. Vyptávat se někdo na mě, hned by mi to vyzvonila. Takže jestli jsem se chtěla dozvědět jména obyvatel toho domu, nezbývalo mi než čekat a dívat se. Stočila jsem oči k domu. Za závěsy nikdo nevykukoval a stejně tak nikdo nešel ven pro poštu, tak jsem si drze dovolila otevřít záklopkou schránky. Vytáhla jsem poštu a prolisovala štůsek obálek a reklamních tiskovin, jako by přišly na mou adresu.

Na obálkách s fakturami za energie figurovala jako adresát Geraldine Satterfieldová – jako odesílatelé staré známé firmy Southern California Edison, AT&T a Nordstorm. Žádnou zásilku nehyzdil červený pruh, takže šlo o aktuální splatnost. Jakési Pauline Fawbushové doručil pošťák čerstvý výtisk časopisu *People*, ale nic dalšího na její jméno nepřišlo. Těžko říct, jestli mi telefon zvedla Geraldine, nebo Pauline. Zásilkové katalogy měly adresáty bezejmenné. Pro Christiana nebylo v poště nic, ale na druhou stranu ho propustili teprve nedávno – pokud tady ovšem vůbec bydlel. Nečekala jsem, že mu bude někdo posílat poštu. Zavřela jsem tedy schránku a šla zas dál.

Na protější straně jsem zahlédla dva domy s cedulí „K PRONÁJMU“. Na jedné bylo malým písmem připsáno: „Nerušit stávající nájemníky,“ což dávalo tušit, že tam pořád někdo bydlí. Ten druhý o dva vchody dál vypadal mnohem slibněji. Na obrubníku před ním se kupily lepenkové krabice a vedle nich čtyři nadité pytle z tuhého černého igelitu. Kromě toho tam strašila různá veteš: křeslo s pérem trčícím ze sedáku, pružinová lampa bez pružin a šroubovacího úchyty. To si vyloženě říkalo o bližší ohledání. Zvedla jsem oči a nenápadně obhlédla situaci. Štěkající psi

nikde. Stejně tak jsem v nejbližším okolí nezachytila ani vůni vařeného jídla, ani hukot fukaru na listí.

Přešla jsem šikmo přes ulici a vyběhla po krátké příjezdové cestě k domu; když jsem ho obešla, octla jsem se na zanedbané zadní zahrádce. Zdolala jsem dva schody na verandu a nakoukla prosklenou polovinou dveří do kuchyně. Úděsný čurbes. Bývalí nájemníci rozhodně nedostanou zpátky zálohu na úklid. Sporák se čtyřmi hořáky pokrývala vrstva napáleného omastku. Na lince stály otevřené dózy a plechovky, ve kterých si mravenci zřídili supermarket. Uprostřed místnosti trůnil odpadkový koš naplněný až po okraj. Dokonce i přes skleněnou výplň dveří jsem ucítila pach plesnivějícího jídla, jako by tam hnilo už týden.

Zkusila jsem vzít za kliku. Kuchyňské dveře se otevřely s vrznutím jak z béčkového hororu. Technicky vzato nešlo o vloupání; nehodlala jsem tam nic „loupnout“. Párkrát jsem zavolala „Haló, je tady někdo?“, abych se ujistila, že jsem v domě sama. Stejně rozvržení interiéru jsem viděla už nescíslněkrát – Kalifornie je takovýchhle domů plná. Kuchyně, obývací pokoj s jídelním koutem a dvě ložnice s koupelnou uprostřed. Přesunula jsem se vstupní chodbou do obýváku a oknem vykoukla ven, přesněji na dům číslo 401 – měla jsem ho dost napravo a moc jsem z něj neviděla. Otočila jsem kouli vstupních dveří a vystrčila hlavu ven. Miniaturní zápraží lemovala ze tří stran zídka a ze čtvrté vedly schody. Na zídku navazovala bílá mříž na popínavky, zakončená u střechy. Z popínavek zbyly jen uschlé hnědé listy. Měla jsem to značně pod úhlem, ale vstupní dveře Geraldine Satterfieldové jsem přece jen viděla a spolu s nimi i kus příjezdové cesty.

Zavřela jsem dveře, ale kliku, přesněji kouli, nechala pro všechny případy v poloze odemčeno. Pokračovala jsem v obhlídce. V koupelně jsem zkusila pustit vodu a kupodivu tekla. Zvedla jsem i prkýnko od záchodu, v jehož míse zanechal bývalý nájemník dáreček. Spláchla jsem a v záchodě zvučně zazurčelo. Fungující splachovadlo je pro drsné soukromé detektivy vždycky požehnání a nevdí, že zrovna došel toaletní papír.

Odporoučela jsem se zadními dveřmi a vrátila se na ulici. Na rohu jsem se dala vpravo, zpátky k autu. Z kufru jsem vytáhla skládací stoličku jako dělanou na tenisové či golfové turnaje, až na to, že nejsem příznivec pasivního sportování. Pak jsem otevřela dveře u řidiče, natáhla se dovnitř

a z přihrádky v palubní desce vylovila dalekohled. Nakonec jsem se ještě přesvědčila, že nestojím na zákazu parkování. Ještě tak aby mi odtáhli auto!

Před návratem do opuštěného domu jsem se stavila v obchodě se smíšeným zbožím, kde jsem si koupila sendvič s tuňákem zabalený do celofánu. Datum spotřeby mělo přijít až za dva dny, tak jsem usoudila, že nic neriskuju. Z proskleného chladicího boxu jsem vytáhla lahev citronového ledového čaje, k tomu přidala dvě ruličky jednovrstvého toaletního papíru a zaplatila v hotovosti vepředu u pokladny.

Podruhé jsem vnikla zadními dveřmi do opuštěného domu a hned otestovala záchod; pořád splachoval. Pak jsem se přesunula na přední verandu, kde jsem rozbila základní tábor. Roztáhla jsem skládací stoličku, přisunula ji k pergole, vedle postavila papírovou tašku s večerí a zaostříla dalekohled na číslo 401. Nadávala jsem si, že jsem si nevzala nic ke čtení, což bylo ale nakonec dobře. Nezbývalo mi totiž nic jiného než sedět a zírat skrz ozdobnou mříž s uschlým listím, dokud nezmerčím objekt svého pozorování (nebo to pro dnešek nezabalím). Jak čas plynul, dělila jsem dvě stovky, co jsem za práci dostala od Hallie, stále větším číslem. Vypočtená hodinová mzda se pohybovala po nebezpečně sestupné křivce.

A tohle jsem viděla: jakási žena, kterou jsem tipovala na Pauline Fawbushovou, přišla vybrat ze schránky poštu, načež se usadila na zápraží do toho květovaného křesílka a jala se číst časopis *People*. Pauline mohlo být od pohledu dost přes sedmdesát, takže jsem ji odhadovala na matku Geraldine Satterfieldové a Christianovu babičku. Čtením se zabavila na pětacyřicet minut, načež zmizela zpátky v domě, odkud po chvilce zase vyšla, tentokrát s taštičkou na manikuru. No potěš! Dívala jsem se, jak si lakuje nehty odstínem nazvaným Milostná vášeň, což jsem díky dalekohledu jasně viděla napsané na etiketě.

V pět nula nula mi do zorného pole vjela zprava černá limuzína, na rohu odbočila na Trace Avenue a zacouvala na Satterfieldovic příjezdovku. Řídila ji žena středního věku v černém kalhotovém kostýmu a bílé halence s černým motýlkem. Na okraji poznávací značky měla napsáno Převravní služba Prestiž, a. s. Z toho jsem vydedukovala, že jde o profesionální šoferku půjčovny luxusních limuzín, což jsem si později ověřila ještě jinde.

Zašla do domu. Po chvilce jsem ji zahlédla v kuchyni, která měla okna na

Dave Levine Street. Setkala se tam s Pauline a společně se pustily do přípravy večere. Evidentně něco krájely na prkénku, ovšem neviděla jsem co. Mohla jsem se ukousat nudou. Tedy, ne že by mě snad rozjuchal pohled na kolečka mrkve. Snědla jsem tedy aspoň sendvič, a byl lepší, než jsem čekala. Bolelo mě za krkem, dávala se do mě zima, měla jsem otláčený zadek a celkově náladu pod psa. Pravá noha mi zdřevěněla. Hodinová mzda za detektivní služby klesla na bod mrazu. Devadesát dva centů na hodinu přece nepokryje ani životní minimum. Na verandě čísla popisného 401 se rozsvítilo.

Když mi do zorného pole nakráčel zprava ten chlapík, panovala už úplná tma. Zapadl do domu. Zahlédla jsem ho jen krátce, navíc v chabém nažloutlém osvětlení, ale přesto jsem v něm poznala Christina Satterfielda z novinové fotografie. Počkala jsem ještě třicet minut, než jsem si sbalila fidlátka a opustila stanoviště.

Dojela jsem do kanceláře. Uvnitř jsem si vytáhla psací stroj značky Smith-Corona a postavila ho na stůl. Sundala jsem vrchní kryt. Vzala jsem si k ruce pár archů hlavičkového papíru a k tomu pár archů obyčejného bílého papíru, na který vždycky píšu hrubý koncept výsledné zprávy shrnující suchopárně neutrálním jazykem dokončenou zakázku. Působí to totiž děsně profesionálně. Konkrétně tato zpráva byla stručná, ale obsahovala všechny informace vyžádané klientkou: nynější adresu Christiana Satterfielda, jeho telefonní číslo, očitě svědectví, že se skutečně vyskytuje v Santa Terese a že během mého pozorování vstoupil alespoň jednou do domu na uvedené adrese. Odhadovala jsem, že se nastěhoval zpátky k mamince, ale mohla jsem se plést.

Zprávu jsem si po sobě pro jistotu přečetla a lehce ji proškrtala. Pak jsem založila do stroje hlavičkový papír a nadatlovala ji naostro. Hotovou jsem dvakrát okopírovala na kopírce z druhé ruky, originál jsem podepsala a přeložila na třetiny. Kopie jsem uschovala do k tomu určené složky. Obálku jsem nadepsala jménem Hallie Bettancourtové a opatřila známkou a adresou poštovní schránky, co mi na sebe nechala. Stroj jsem zakryla a šoupla zpátky pod stůl. Nakonec jsem si hodila tašku přes rameno, zhasla a zamkla kancelář.

Cestou domů jsem to vzala kolem pošty. Zastavila jsem u obrubníku a hodila dopis pro Hallie do schránky.

Zbytek týdne plynul zvolna, den za dnem, aniž se stalo cokoli, co by stálo za zmínku. Měla jsem si to nezáživné plynutí času užívat, jenže jak jsem to asi mohla vědět? V pondělí třináctého března jsem se jako obvykle vypravila do kanclu a celé dopoledne se příjemně flákala, přesněji řečeno vyřizovala jsem takovou tu fádni úředničinu. Když jsem se zvedla, že si zajdu na oběd, zazvonil telefon. Zaváhala jsem v pokušení nechat přístroj přepnout na záznamník, abych se nezdržovala, jenže jsem děsně svědomitá, tak jsem se na prahu otočila a šla to zvednout.

„Detektivní kancelář Millhoneová.“

Ruthie se zasmála. „To žeru. Detektivní kancelář Millhoneová.‘ Znít to fakt profi. Tady Ruthie. Bála jsem se, abys mi neodešla na oběd.“

„Právě jsem na odchodu. Tak co výlet na sever?“

„Dobrá. Vlastně to bylo bezvadné. Fakt jsem si to užila,“ prohlásila. „Chtěla jsem se zeptat, jestli ses už dívala do té krabice.“

Krabice?

Nahlas jsem řekla: „Do prdele! Úplně mi to vypadlo. Promiň. Fakt jsem si na to vůbec nevzpomněla.“

„Hm, nerada tě honím, ale volala jsem ráno tomu chlápku z finančáku a vzal to fakt hopem. Zejtra to přijde řešit. V jednu.“

„To šlo rychle,“ poznamenala jsem. „A kam přesně jsi volala? Sem k nám, nebo do Los Angeles?“

„Dokonce přijde ke mně domů. Myslela jsem, že se budu muset vláčet do centra, ale říkal, že se klidně staví, prej že to není problém.“

„To je od něj hezký.“

„Přiznávám, že jsem ho do toho trošku vmanévrovala,“ dodala Ruthie lehce zahanbeně. „Zahrála jsem na něj nebohou vdovu, ‚chudáka ženskou, co se může žalem usoužit‘. Nemůžu uvěřit, že mi to sežral.“

„Musíš hrát s tím, co máš.“

„Moje řeč. Ale po pravdě, docela mě vyděsil. Ty jeho řeči o penále a pokutách...“

„A kolik jim Pete visí?“

„To se právě ten ouřada snaží zjistit. Tvrdí, že prej nezaplatit daně je jedna věc, ale *nepřiznat je* je federální zločin. Nechce mě v tom ale vykoupit; spíš naopak. Prej když dokážu vyhrabat aspoň nějaký papíry, urovná tu záležitost v můj prospěch.“

„Jakou záležitost? Nemyslí to třeba osobně?“

„Ne, vůbec, čistě profesionálně. Kupodivu neřeší odvody z roku 1988. Na to peče. Řekla jsem mu totiž, že ten rok měl Pete jen jednoho klienta, tak to vypustil. Místo toho se zaměřil na období u Byrda a Shinea.“

„To je divný. Vždyť přece Pete nebyl jejich společník. Dokonce ho ani nezaměstnávali. Dělal pro ně na dohodu. Koho zajímaj tyhle smluvní přivýdělky?“

„Jen opakuju, co mi ten chlápek řekl. Nechci se s ním hádat; snažím se budít dojem svědomitý občanky. Pete se dušoval, že mu všechny ty starý přiznání a účty předložil, jenže teď bohužel nějak nejsou k mání.“

„A kdy s ním Pete mluvil?“

„Asi tak před rokem. Ten ouřada tvrdí, že ho Pete ujistil, že má všechny papíry uložený v najatém skladu, kam se ale moc často nedostane, což byl údajně důvod jeho prodlení.“

„To mi nějak nesedí.“

„Vidě? Pete jak moh něco odložit, tak se na to vybod.“

„Viš, co mi přijde podezřelý?“ zamyslela jsem se nahlas. „Když byl tak švorc, proč by utrácel za pronájem skladu?“

„Takhle jsem o tom neuvažovala. Ty myslíš, že mu to nakecal?“

„O to ani nejde. Já mám jen dojem, že kdyby si najímal skládek, už bys o tom věděla – teda pokud nezaplatil nájem na rok dopředu. Protože to už by ti dávno přišla upomínka, nemyslíš?“

„To je pravda. Odhaduju, že měl ty papíry schovaný doma na půdě. No, přímo půdu nemáme, ale něco na ten způsob.“

„A to je?“

„*Humus-pokoj*; lepší označení mě nenapadá. Většina toho haraburdí je